د افغان ننګ ویب پاڼه
خپلواکه ناپیيلې، ټولنیزه او فرهنګي خپرونه

وروستی فصل

Ketabton.com

لنډې کيسې

ليکوال: ګل رحمن رحماني

۱۳۸۹ المريز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړتیاوې:

د لیکي نوم: وروستی فصل
لیکوال: ګل رحمن رحماني
مبایل : ۰۷۹۹۳۵۱۰۳۵
برېښنالیک : mohammadg67@yahoo.com
کمپوزګر: ګ، رحماني
ډیزاین: صادق الله صادق
خپرندوی: ګودر خپرندویه ټولنه
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
چاپ کال: ۱۳۸۹
انترنیت خپرونکی: اجمل اکبري

د چاپ حق له لیکوال او خپرندویې ټولنې سره خوندي د ی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د پښتو داستاني ادب دوو ستورو
استاد سعدالدين شپون او استاد اسدالله غضنفر ته !

رحماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلړ

ګڼه	سرلیک	مخګڼه
۱	خپلې خبرې الف	
۲	دولسم شراندینبنې	
۳	وه د تورو غرو شپونکیه	
٤	مزدوري	
٥	وه شینوارې ماما	
٦	غوګو	
۷	سپین د بوالونه	
۸	د سیند ناوې	
۹	دځنګل ماران	
۱۰	عبدل کاکا	
۱۱	بې وطنه	
۱۲	شهزاده	
۱۳	وروستی فصل	
١٤	زنداني	
۱٥	کتیبه لیکونکی	
١٦	دزخم ننبه	
۱۷	په زندان کې زېږېدلی ماشوم	
۱۸	له وینې ترمینې	
۱۹	وړانګه اونکریزې	
۲۰	دهدیرې شپه	
۲۰	په وینو لمدې تابلوګانې	
۲۱	په اوښکو لمدې تابلوګانې	
۲۲	وړانګه اونکریزې	
۲۳	دهدیرې شپه	
٢٤	د وروستي فصل یو څو پاڼې...	

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

درنو لوستونکو !زه نه غواړم په خبروکې خبرې راوباسم او په کیسوکې کیسې جوړې کړم هغه څه چې تاسې یې لولی د نوم په له اړخه وروستی فصل دی خو په کې راغلې لنډې کیسې زما لومړۍ هغه دي د دغه کیسو سوژې مې په کلي کې چې دلېسې زده کوونکې وم پیدا کړې وې او د ځینو د لیکلو ناکامه هڅه مې هم کړې وه خو کله چې پوهنتون ته راغلم نو د کیسې له لوستلو وروسته مې ولیکلې او تاسې ته یې وړاندې کوم زه دا نه وایم چې په ټول پوره کیسې مې لیکلې خو له ترلړه د د استاني ادب دیوه مینه وال د ډالۍ په توګه یې قبولې کړئ او بیا مشورې را کړئ چې تر دې ښې کیسې ولیکم.

دا هم باید و وایم چې دغه شل کیسې مې د راډیو او نټ له لارې تر اورېدونکو او لوستونکو هم رسولې دي او اوس خوشحاله یم چې په کتابې بڼه یې هم دررسوم.

په تلو تلوکې د ګود رخپروندیې ټولنې له درانه مشرا و ملګري عزت الله ځواب د خپل ګران ملګري قاري صیب قدرت الله تائب نه چې د و رورپه څېرراته ګران دی مننه کوم چې زما دغه کتاب هم زما د نوورکتابونو په څېرتاسې ته درسوي او تل یې لیکلو ته هڅولی یم ، له زلمي کمپوزرا وکشرلیکوال صادق الله صادق نه مننه چې د دې کتاب کمپوټري چارې او پوښتی یې په خپلو هنرمندو ګوتوجوړه ګړه له درانه مجیب الرحمن احساس نه چې دغه کیسې یې یوځل بیا ولوستې او څه یې وربانده ې ولیکل له تاسې درنو مننه چې زما د وروستي فصل پاڼې اوړوی.

گل رحمن رحماني

جلال اباد ، دصفاراډیو دخپرومدیریت

۱۳۸۸ دکب اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر اندېښنې

د ګل خانې ماڼۍ نن سهار هم په همغه پخواني شان شوکت ولاړه وه نري شمال لګېده او مرغانو شور ماشور جوړ کړی وو ،توتکۍ به نږدې راغلې خو چې کله به یې د ماڼۍ په رنګينو پردو او ښېښنو سترګې ولګېدې بېرته به د شنه اسما ن په لوروالوتې او د نورو توتکیتو په سیل کې به ورګډې شوې د سهار لمر هم د ورېځو په جا ل کې راګیر وو او رڼایې پیکه کړې وه ولسمشر د نورو ورځو خلاف په اوږدو چرتونو کې ډوب وو او د ماڼۍ په یوه اوږده د هلېز کې یې د سرو قالینو لپا سه قدم واهه د ماڼۍ له کړکیو یې وړاندې غرونو او کله هم خپلو قدمونو ته کتل د هغه په څېره کې کله هم دومره اندېښنې نه وې راټولې شوې ، خپله هم نه پوهېده چې نن یې ولې فکرونو ګډاووډ دي او د اندېښنو سېلاب په مخه کړی دی د تالار یوې لويې کړکۍ ته ورغی غوښتل یې چې کړکۍ خلاصه کړي خو توتکیو شور ماشور جوړ کړ او په کړکۍ راغونډې شوې د ولسمشر لاسونه ولړزېدل او څو قدمه شاته شو په ځیر ځیر یې توتکیو ته وکتل او په تندي کې یې د قهر ګونځې وغځېدې له ځان سره په خبرو شو

واه واه اوس.....

اوس توتکۍ هم راته غوصه دي ما اخر له دوی سره څه کړي د دې ماڼۍ هره برخه د دوی کور دی بیا غلی شو

هـــو...

خی دوی ولې د لته ځا لې نه جوړوي پخوا خو به د دې ماڼۍ هره برخه او چت د دوی له ځا لو ډک وو خو اوس یوه توتکۍ هم د لته ځاله نه جوړوي ما اخر د دوی سره څه کړي؟

خپلـــه قــره قلـــي یـــې پـــه لاس کـــې وا خیـــسته یـــوه مـــلازم تـــه یـــې ورغږکـــړ بچیم اینجه بیا....

وړانـــدې ولاړ مـــلازم پـــه لړزیـــدلو قدمونو دولسمـــشر مخکې ســـلا مـــې وولـــه ولسمشر په خندنی لهجه ورته وویل

دا توتکۍ اوس ولې د لته ځا لې نه جوړوي ؟

د ملازم ژبه بنده بنده شوه پا س چت ته یې وکتل او زیاته یې کړه

صیب.. صیب...مو ږ خو هېڅ نه دي ورته ویلي

ولسمشر غوصه شو نو بیا ولې نه راځي زر که ځواب را کړه

ملازم سر ښکته وا چولو او زیاته یې کړه

ص.ص..ص...صیب......

دګلخانې د سا تونکو مشروایي چې د ما ڼۍ رنګ خرابوي دا خل موورته معماران ان له اروپا نه راوستي وو ډېره قېمته یې رنګ کړې روپۍ یې ترا وسه پا تې دي.....

دولسمشر غوصه سړه شوه پـه تـالار کې وړاندې روان شو او همغسې پـه فکرونو کې ډوب وو ،پـه کړکیـو کې ا یښې ګلدا نونه یې یو یو له نظره تېرکړل چې مړاوي غوندې ولاړ وو او غوټېو یې له ده نه د لمر خاتـه خواتـه مخونـه اړولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشریوه نوې غوړېدلې ګل غوټۍ راونیوه مخ یې دځان خواته راتاووکړ او له دې سره غوټۍ ماته شوه ولسمشرغوټۍ لاندې وغورځوله اویوځل بیاله ځان سره په خبروشو. اوهو...اوس غوټۍ هم دتوتکیوپه څېر له ماخفه دې مخ رانه اړوي ما اخر څه کړي!

د کړکۍ پرده یې کش کړه هواته یې وکتل په هواکې توتکی په دایروي کړیوکې داسمان په لوري پورته کېدلې خپله څنګل یې دکړکۍ په څنډه کېښوده یوځل بیاد فکرونو په سیند لاهو شودخپل پلار هغه کیسې وریادې شوې چې په ما شومتوب کې یې ددغه ما ښۍ په اړه ده ته په نقلونوکې کړې وې په خیا لونوکې ډېر وړاندې لاړ و وریادشول چې په ماشومتوب کې یوه ورځ له خپل پلارسره دنوي کا ل په جشن کې دې ماڼۍ ته راغلی وو هغه وخت دغه ماڼۍ ټوله توتکیواودنورورنګارنګ مرغانوشورماشوپه سرا خیستې وه هرڅه په ناپایه خوښۍ کې ډوب وو دپا چاپه مخ هم دخوښیو څپې خورې وې دده پلارچې دپا چا نږدې ملګری وو دی پا چا ته وروست ده دپا چالاسونه ښکل کړل دپا چالاسونه له خوښۍ دومره ګرم وو چې شونډې یې ورباندې ګرمې شوې پا چا هم دی بې سارې ښکل کړ دده پلار پاچا ته ددوی دباغچې له ګلونو جوړه کړې غا ړکۍ وروا چوله هغه وخت ټوله ما ڼۍ دولس له مشرانواوښاریا نو ډکه وه له کلو نه هم خلک راغلي وو ، دی چې راته هېڅا هم تالا شي نه کړدما ڼۍ پیره دارانو هرچا ته د ګلو نو ګېډۍ ورکولې وسلې یې په ځمکه ایښې وې اوخلکوته یې غاړې ورکولې اتڼونه روان وو اودما ڼۍ په مینځ کې په پا چاد ګلونو باران جوړ وو ،هره خوادګلونو پسرلنۍ وږمې خپرې وې اودپسرلي لومړۍ ورځ لمانځل کېده ترغرمې پورې دپاچا تخت اوشاو خوا به دګلونو په ګېډیوکې پټه وه اوسندرغا ړودخوښۍ سندرې ویلې ټولې سندرې دپسرلي اووطن په اړه وې خو خلکو په بار بارله سندر غاړو غوښتل چې دپاچا په اړه سندرې ووایي ولسمشرچې په خیا ل کې تردې ځایه راورسېده ټکا ن یې وخوړ لاندې یې وکتل.

دښارنږدې برخې ورته ښکاره شوې په ټول ښارمایوسوونکې فضا خپره وه هلته وړاندې د سړک په غاړه څوسوالګرو ماشومانو لارویانو ته دسوال لاسونه نیولي وو یوه سپین ږیري خپل ماشوم زوی ترلاس نیولی وو اوهرڅوک به چې په مخه ورغلل دسوال لاس به یې ورته وراوږد کړ چا به ورته په لاس کې یوه سیکه وروا چوله او څوک به ورنه هسې تېرشول سپین ږیری همداسې په سړک روان وو اوماشوم یې دلاسه نیولی وو یو ځای په پیاده رو کې لاره بلې غاړې ته ګرځېدلې وه بوډا ورتاوو شو خوپه دې وخت کې یوخړ رنګه فوځي موټر راښکاره شو بوډا یې د هارن له اوازه وډارشو په منډه له خپل ماشوم سره وړاندې ورغی خوموټرېې مخې ته رارسېدلی وو د ډزو اواز اوچت شو او بوډا له ما شوم سره د سړک وړاندې غاړې ته پړمخې ولوېد ه.

ولسمشرخپلې سترګې وموښلې ټکا ن یې وخوړاوبېرته شاته شو دکړکۍ سره پرده یې کش کړه سرېې په دواړولاسونو ونیوه چې له شانه چاورباندې غږکړ

جلالتماب !وخت پوره دی

په جلسه کې ټول ستا سې انتظا رکوي

ولسمشرخپله قره قلي سمه کړه چپنه یې په اوږو پورته کړه اودیوې ډلې ترمخ د غونډو دتالار په خوا روان شو خوقدمونه یې یوهم په ځای نه لګېدل

۲۰۱۰ فبروري ۳ جلال ابادښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه دتوروغرو شپونکيه!

د ژمي په يوه ساړه مازديګرموړټو ل دکلي دجومات په برنډه پيتاوي ته ناست وو وړواولويانو ټولوله ځانونو ګرم پټوګا ن تاووکړي وو اوګرمې کورتۍ يې په تن وې لمردنوروورځوپه خلاف خوراتود وو خوغرونه اودرې له واوروداسې ډکې وې چې يوازې کرږې وربې لارې اودوړاندې کروندوويالې اولښتي دښامارانوپه څېرتورما لومېدل دجومات په برنډه دکليوالوشورزوږترنږدې کورونو ښه رسيده له ټولوباموغونوخړدودونـــه اوچتېدل اولـــه دود کـــشو شـــني لوخـــوړې تاوېـــدې دباغونواوکروندوپه لغړو ونوکې دکارغانواوازونه اوچتېدل په برنډه ناست کليوال هرڅوک په خپلوکې لګياوو چاقطارچادولس بچي کو ل وړاندې څوسپين ږيرودڅارويوپه ناروغۍ خبرې کولې خوکله چې به دملاصا حب دراتلوغږشوټول ناست کليوال به داسې غلي شول لکه دمرغانو په سيل چې بابښه ورګډشي خودملاصـاحب پـه ځـاى بـه چـې بـل څـوک لـه جوماتـه راووتـل بيابـه هـم هغـه شورماشورجوړشـو ګلاب اکابيادډي هرڅه نه بې پرواخپل فکرونه کول ښۍ لاس يې په تندي دچترۍ په څېرنيولی وواوسترګې يې د مخامخ غره لوړو څنډوته نيولې وې چې سيليويې له سره وا ورې الوزولې اولمرته دهنداري په څېرځلا دهرچاسترګوته رسېده يوازې لوړکمرونه غرني ونې اودبوټوسرونه له واوروراوتلي ښکارېدل ګلاب اکا هم ښايي دنورو ما لداروکليوالوپه څېردې ته خفه وو چې څه وخت به له غرونو او غونډيو واورې والوزي اودهغه دوږومېږواووزورمـــــــــه بـــــــــــه د څـــــــــــر لپـــــــــاره ووزي ګلاب اکا همداسې په فکرونوکې ډوب وو چې نا څاپه يې په برنډه ناستوکسانو تـه سترګي وروا ړولې اوپه لوړاوازيې وويل هاغه وګورئ!

هغه...ليونی لکه چې کوم نابلده دی... هلئ ټولو وازې خولې دګلاب ا کا خواته په حيرانۍ وکتل هغه له ځايه اوچت شو اوګوته يې دا شارې په دود دمخامخ اوچت غره سرته ونيوه

هغه پـه واوروکې بند بنياد م درتـه يـادوم دمخـامخ غـره پـه سريوانسان چې پـه سيوري کـې دمـا شـوم پـه څېرښکارېده په واوروکې ترګونډوپورې پټ وو اوپرلپسې تنديکونه يې خوړل.

ګـــلاب اکـــا يـــودوه قدمـــه وړانـــدې واخيـــستل اوبياپـــه خبروشـــو

هلکا نوکوم نابلده مسافردی زمونږکوم کليوال کله هم په دې وژونکې لاره نه راځي که يې پښه خطا شوه کندوته لوېږي اويابه هم سيندته اوکه دانه وي نوکوم برف کوچ ضرور پرې را ځي دې اجل نيولي ته زمونږاوازهم نه ورسيږي تاسې درې څلورکسه په منډه ورشی که موبچ کړلوی ثواب به موګټلی وي هلئ بيړه وکړئ

څلورکسا ن چې لو يې موزې يې لرلې پټوګا ن له ځانه تاو کړل اوپه منډه دغره په لور روان شول.

دما ښا م له جمعې وروسته ټول کليوال په جومات کې دتبې په سرراغونډ وو اوهغه پنځلس کلن هلک تـه يې کتل کوم چې يخ کرخت کړی وو دخبروتوان يې نه درلود خوهرچاته يې حيران حيران کتل لکه چې کوم خوب ګوري ګلاب اکا پرلپسې چايې کولو د ګرموشيدواوچايوغوړيونه يې ورکول کليوا ل چې د نااشنا هلک له خبروکولونا هيلي شول ټول خپلوکورونوته ولاړل په ټول کلي کې د دغي نااشنا هلک دراتلوکيسه خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جومات کې یوا ځې ګلاب اکا او ملاصا حب له هغه سره پاتې وو په کلي کې د پخې شپې تیارې مخ په خورېدو وې چې د جومات ګرمې هوا هلک له کرختوالي را بهر کړاو په خبرو راغی
هغه خپل نوم اسلم وښود دیوې غرنۍ سیمې او سېدونکی وو ویل چې یوه اوني وړاندې یې مور مړه شوې ژوند یې په کورکې تریخ ؤ د موریوزوی ؤ خود مور له مرګ وروسته یې پلار او میرې مور د کور خوشي کولو ته یې مجبور کړ.
اسلم چې په ښه اوبد پو هېد لی ؤ پلار یې شپني پرې پیل کړې وه د خپلې رمې ترڅنګ به یې د نورو خلکو مېږې اووزې هم په بیه ورته څرولې خو کله چې د هغه پلار خپله رمه خرڅه کړه او څوورځې پس د اسلم ناروغې مور د هغه د پلار ترو هلو لاندې ساه ورکړه نو د کوچني اسلم پاتې کېدل یې هم په کور کې بې ضرورته وبلل نو ځکه یې تېره شپه په سړو کې له کوره وشړلو

***

دادکلو نو پخوا خبره ده او اوس د کلي په پخوا نیو کېسو کې را ځي اسلم په دوو ورځو کې روغ رمټ شو ډېرساده او نېک هلک ؤ حتی د خپل کلي او څو غرونو پرته یې بل ځای هم نوو لیدلی هغه نور د تل لپاره زمونږ د کلي شو دژمي په موسم کې به یې د جومات خادمي کوله او په نورو موسمونو کې به یې په پورې درو او غرونو کې د کلي رمه څروله ډېر به له مینې اسلمی هم ورته ویل، په کلي کې کور په کور بلد ؤ او چا هم سترتري نه کولو ګلاب اکا بیا هغه څوک ؤ چې تر ټولو په اسلم زیات مهربان ؤ
دژمي په موسمونو کې به چې کله کلیوال د جومات په برنډه را ټول شول نو اسلم ته به یې کلونه وړاندې د هغه دراتلو کېسه کوله چې څه ډول یوه ورځ د پورې غره په څنډه دوی لیدلی وو.
هغه څوځلې خپل کلي ته هم لاړ خو د هغه د پلار د کورڅه پته نه وه دیوه خوړ په غاړه ددوی د کوریو نړیدلی دېوال ولاړ وو نور هرڅه سیلاب وړي وو ،په کرونده او یا په غره کې به چې اسلم هرچا ته په لاس ورغی نو خوږه شپېلۍ او سندرې به یې پرې غږولې کله به چې د کلي په پورې غرونو کې او یا د شنو خوړونو په غاړه د اسلمي د شپیلۍ اواز او چت شو نو هرچا به ورته یوه شېبه غوږنیوه او د هغه توره لمرسېزلې څېره به یې په خیا ل کې وروګرځېده.
د کلي شپني چې هغه ته وسپا رل شوه بیا نو نه چا د کو مې مېږې یا وزې دورکېدو خبرواورېد اونه هم کوم کرونده ګر زمونږ د کلي له لویې رمې نه د کلي سپین ږیرو ته شکایت وکړ.
اوس هغه پخوا نی اسلم نږدې د ډېرش کلن ځوان دی ډېر کم کسا ن به اسلمی په اسلم پېژني هغه اوس زمونږ د کلي شاوخوا نورو کلو کې هم په شپونکي مشهور دی.
دده له برکته په تېرو پنځلسو ،شپاړسو کلنو کې د هر کلیوال له پنځو شپږو میږو بسته رمه جوړه شوې چې اسلمی یې په یوه سرپه غرونو او رغونو کې څروي ګلاب اکا بل په زړه پورې کار دا کړی چې هغه ته د ټولو کلیوالو په مشوره په واده پسې ګرځي ترڅو دده غوندې کومه بې نوا نجلۍ ورته په نوم کړي او کورې ودان کړي هغه وایي چې اسلمی په دوې حق لري چې د خپل بچي په څېرواده ورته وکړي.

***

داوړي په یوه ټکنده غرمه د کلي کروند ګرد ګلاب اکا د کروندو په څېره کې د ډوډۍ لپاره راغونډ وو ټولو په لوړغږ خبرې کولې او دټوکو ټکا لو غږونه ان تر کلي رسېدل ګلاب اکا د پورې غره په لور کتل او د ډوډۍ لپاره یې د اسلمي د راتلو انتظا رکاوه خو په وړاندې غرونو کې د الوتکو پروازونه اوډز اوډوزیې فکر خراب کړی وو کله به یې په کوم کلیوال غږ کړ
والکه !پدې بمبارۍ کې خدای مکړه اسلمي ته څه زیا ن ونه رسېږي خو هرچا به په خندا ځواب ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا شپونکې سړی دی څه اسامه خونه دی څه یې کوي په دې ورځ ترمازدیگره کروندو ته رانغی مابښا م تیاره په خوربدووه خو د رمې اوشپونکې څه درک نه وو څوکلیوا ل غره ته پسې ورغلل نږدې نیمه شپه یې دیوې ژورې کندې ترڅنگ د سپوږمۍ ر ڼا ته یو ټپي ټپي لمرسبزلی جسد پیدا کړشاو خوا میږواووزو شوراو زوږ جوړکړی وو

۱۵ / ۱۲ / ۱۳

مزدوري

دجان محمد دکور نۍ ان له اوله زړه نه وو چې دی دې پو هنتو ن ووا یي ځکه چې د هغوی په کورنۍ کې له ده پرته بل داسې څوک نه ووچې دکورکارونه دې ترسر ه کړي اوترټولو مهمه داوه چې هغوی ته روزي وگټې خوجا ن محمد دخپلو همزولو اوټولگیوالو سیا لۍ نیو لی وو او بیاله لیسې نه هم دویم نمره فارغ شو پلا رته یې وویل چې کشر وروږخان محمد یې دومره دی چې ستا سره ځمکه کاله کړی شي بس نونوریې دراگرځولو څوک نه وو دکا نکورله پایلو اعلا نېدو وروسته څر گنده شوه چې د کابل پوهنتون دانجینرۍ پوهنځي ته دمحصلینو په اصطلاح په جگو سترگو بریا لی شوی دی.

زده کړه یې دیوعالم اقتصا دي ستونزو سره پیل کړه دکورنۍ یې دومره توان نه وو چې ده ته هغسې دلگښت پیسې ورکړي چې د یوه محصل لپاره لازمې وي هغه مجبوروو چې دجمعې په ورځ په څلورلارې ته ووځي اودمزدورۍ لپاره له چا سره لاړ شي دا نجینرۍ پوهنځي دیوه محصل لپاره داهم ډېره بده وي چې کمپیوټرونه لري خو جا ن محمد په څلورم ټو لگي گې هم کمپیوټرنه درلود اودملگرو له کمپیوټرنه یې استفاده کوله داهرڅه له مجبوریتو نو سره یوځا ی تېربدل دپنځم ټو لگي په لومړي سمسټرکې چې ټولې پایلې اعلا ن شوې نوا نجینرجا ن محمد په کې لومړۍ اوورا نگه په کې دویم نمره وه ورا نگې به ښا یي پیسې اوواسطې او یا هم ښایست درې واړه ددغه نمرې دکارولو لپاره کارولي وي خو دجا ن محمد په باب داسې کومې خبرې کول گنا ه وه هغه هرڅه په خپل لیاقت ترلاسه کړي وو خوله ورانگې به دې چې دهغه په اړه وپوښتل نوپه ټوکه به یې وپوښتل نوپه ټوکه به یې زیاته کړه

دد هقا ن زوی اوانجینري ! له خدای مې جارکړې یوه پیسه یې په جیب کې نشته اوبیا اول نمره گي کوي په اوسنۍ زمانه کې یوازې عقل اولیاقت هم په دردنه خوري خونورو ټولگیوالو اویاهم دوړانگې ملگرو چې د جان محمد لیاقت ورته معلوم ووډېرځله دهغه په غربت پټې اوښکې تویولې

***

د پنجشنبې ورځ وه دجا نا ن محمد پا م شو پیسې ورسر ه خلاصې شوې اودنوو چپټرونولپاره یوه افغا نۍ هم نه لري کله چې دجمعې ورځ شوه سهارو ختي بیا دنورو جمعو په څېرد څلورلارې په خوا په خپلٍ پټوکې نغښتی روان شو په څلورلارې کې گڼ مزدوران ولاړو هرچا دهغه کس په خواکتل چې دکوم ما لدارگوما ن پرې کېد ه گڼه گوڼه دومره زیاته وه چې دودربدو ځای هم نه په کې کېده چې په لومړی سرکې ډېرو مزدورانو دانجینرجا ن محمد په خواکتل فکرېې کاوه چې کوم مزدورېې په کاردی خوکله چې هغه په خپله ددوی په مخکې ودربده ټولو سترگې ترې واړولې یوه سپین ږیري خپل ملگري ته خوله جینگه کړه اوبیا یې په سترگوکې جا ن محمد ته اشاره وکړه

دې هم مزدوري کوي ... ! کواره یې دمزدورنه ده لکه چې غلو وهلی حیران ولاړوو په موټرونوکې خلک راتلل اومزدوران یې له ځا ن سر ه بېول خو لس بجې به کېدې چې جا ن محمدلا همغسې ولاړ وو یوه اوبله پښه یې تکیه کوله نور یې زړه تنگ شو څوقدمه وړاندې لاړ د سړک غاړې ته ودربد څو دقیقې نه وې تېرې چې یو ه توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورلاودربده یوکس چي لوړه تنه اوغټ وجود یې وو ورنه راکوز شو پلنه اوږده سپینه ږیره یې وه شمله یې شاته اچولې وه اوله رنګه یې معلومېده چې ښه ارام ژوند لري په جان محمد یې غږکړ

الکه مزدوري کوې ؟

جا ن محمد وروړاندې شو

هو نوڅه دسیل لپاره ولاړیم

نورنو بې له دې چې څه ورته ووایي په موټرکې شاته سپورشو په لارو یې ورته وویل چې دکوردبرنډې ډکول غواړې دیو ې ورځې کارد ی

دجان محمدزړه ډاډه شو چې دومره سخت کارنه دی.

سړي په تلفون کې له چاسره خبرې کولې اولس شل دقیقې وروسته یې موټرد پا څه سړک په سریوه ښکلې کا نکرېټي کورمخ ته ودربده دموټر له هارنډ سره دروازه خلاصه شوه په انګړکې له ګوبرنډو او سمنټي برنډواوشنووسپنیزوپنجرونه تېرشول درنګارنګ ګلونو ښکلې وړمه خوره وه جان محمد دکوټو نقشوته حیران حیران کتل زړه یې ټینګ نه شو هغه کس ته یې مخ وروا ړولو

صیب دانقشه دې له کومه کړې ؟

سړی لږ غوصه شو ورته وېې کتل

وروره څه دانجینرغوندې پوښتنې کوې خپل کارکوه موږ دومره وخت نه لروجا ن محمد یوڅه مایوسه شو هسې ماویل په ډېرکم مصرف اوکمه ځمکه کې جوړه شوې دسړي شونډې وغوړېدې

دامې لورجا نې اچولې اود هغې ابجاددی

وړاندې یوه بله دروازه وه له دروازې نه وړاند ې ننوتل ددریوځلوروکوټومخکې بیا هم همغسې پنجرې لګېدلې وې اوډول ډول ګلونودسهار هوا ښکلې کړې وه دبرنډې په یوه برخه پنجرې لګېدلې وې اویوه برخه یې ژورې کندې ته ورته وه

سړي جا ن محمدته وکتل

ځوانه !له هاغه خاوروا وشګودبرنډې دغه ژورځای په لاسي کراچۍ ډک کړه اودغه...

لاخبره یې نه وه خلاصه کړې چې ز نګ ورته راغی یوه ښځینه نرم غږ وویل

پلارجانه دموټرکیلي راکړه مورجانه وایي آرایشګاه ته ځوسړي وخندل اوځواب یې ورکړ

ښه لورجا نې دمېلمستون ا نګړته راشه

جان محمد دکارجا مې اغوستې وې چې دمېلمستون دروازه خلاصه شوه یو ه نجلۍ چې سا لو یې په اوږوکې پروت وو رانتوته سړي پرې غږکړ

وړا نګې لورې په دغه مزدورپسې تللې وم ماویل دابرنډه بده ښکاري

دوړانګې دنوم په اورېدود جا ن محمدزړ ه ټکان وکړ چې راو یې کتل ددواړو خو لې وازې پاتې شوې خوجان محمدزرښکته وکتل وړانګه یې پلارته ورنږدې شوه پلارجانه دا خو هماغه دی زموږ اول نومره ! ! !

۱۳۸۸د نېکمرغه لوی اخترد ویمه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما!

په لومړیودوه دریوورځوکې دومره تنګ وم چې دشپې به خوب هم نه راته نه مې درسو ته زړه لګېده اونه مې یارا ن دخپلې خو ښې وو ،موږ دري واړه دتا شکند ښار په زړه کې دخورشید په نامه لویه پلازه کې اوسېدو چې اکثره برخه یې دبهرنیو محصلینو لپاره وه او د لوست لپاره یې هر ډول اسا نتیاوې لرلې.

د امام بخاري په پوهنتون کې دنړۍ له ګڼو هېوادونو په سلګونو محصلین داسلامیاتو اقتصاد او ادبیا تودزده کړې لپاره دتا شکند په خواراتلل له افغانستانه زه اوزما ملګری شاه محمد یوازې تللي وو او هلته موپه نه زړه زده کړه پیل کړه له څوورځوورو ستـه مو خپل یوبل هېوادوا ل سید ګلاب هم پیدا کړ هغه ډېرپخواراغلی وواوله قوارې نه نه پېژندل کېده کټ مټ دازبکا نوغوندې ښکارېده ماهم هغه وخت وپېژنده چې کله یې په یوه غونډه کې خپل کارت ددروازې سا تونکي ته ښکاره کړاوما یې په کارت کې نوم ولیده پوه شوم چې افغان دی کله مې چې ترې وپوښتل چې افغا ن یې ؟نو په خوږه شینواري لهجه یې ځان رامعرفي کړ او د لین په سرراغاړې وت فکرمې وکړچې له مانه دې زیات زما په لیدوخوښ شوی دواړه په غونډه کې یوځای کښنا ستو دافغا نستا ن اوخپلو درسونو په اړه مو سره خبرې وکړې وروسته له دې ورسره ملګری شوم دریوواړوپه یوه کوټه کې ژوند کاوه اودتا شکند له ښکلو منظرو مو خوند اخیسته هغه بلدووا وهره خوابه یې ګرځولو موږ به ورته یوازې شینواري صیب وایه چې ښه ورسره اشنا شوونوم یې شینواري ماما شو هغه هم په دې چې یوه ورځ مو دیوه افغاني سندرغاړي سندره اورېده چې ویل یې

وه شینواري ماما—ولې دې ابښې ده توبه

وه پرمامینه–ستادیارۍ نه شته مزه

له پېژند ګلوی ، ملګرۍ اوله دغه سندرې څومیا شتې تېرې شوې په ښاراوما حول کې بلد شوو او یوه شېبه هم یود بله نه جدا کېدو خوکله په مو چې هغه ته شینوارې ماما وویل په رنګ کې به یې بدلون راغی اولږ به غوصه شو په شینواري ماماموورو وروو مشهور کړ ماته به شاه محمد ویل چې دا نوم مه ورته اخله هغه بله ورځ مې لیدل چې څوتاشکند یانو هم ورته شینواري ماما ویل له هغه نه ورو ورو د ګلا ب نوم لرې شو اوهرچا به په دې نامه بللو هغوی ته به که دا سندره هم نه وه معلوه خو دانوم یې بې پوښتنې ورته اخیسته خووروسته ګلاب هم راسره عا دي شو یوه ورځ مې دکوټې په وره ولیکل چې د شینواري ماما جونګړه کله چې راغی نو هېڅ یې هم ونه ویل زه پوهېدم چې له دې نامه سره یې عادت شوی خوزه نه وم خبرچې په دې نامه څومره خفه کېږي له هغه سره له ملګرۍ وروسته زمانه خپل هېواد هېرشو اودومره خوښ یې ساتلم چې ځان راته مسا پر نه ښکارېده

کا شکې چې ما ته معلومه وی چې هغه په زړه کې په دې نامه څومره ځورېږي یوه ورځ مازدیګر چې کوټې ته لاړم یوه ګاونډي محصل راته وویل چې شینواری ماما خپل کالي له کوټې یوړ ل اودغه لیک یې ستا په نوم راکړپه سترګو مې توره شپه شوه پاڼه مې پرانستله یوازې دا په کې لیکل شوي وو

ملګریه!

تازما خفګا ن درک نه کړمانه غوښتل ستانه د ساعتېرۍ وخت وا خلم خوزه غواړم چې نوربېرته ګلاب شم په ما پسې مه ګرځه تا سې ښه و ختونه ولری

خدای پاما ن !

سید ګلاب اوستا پخوا نی خفه شینواری ماما

دلیک په لوستو مې نا څاپه له خو لې همغه سندره په لوړاوازووته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما ــ ولې دې اېښې ده توبه
وه پرمامینه ــ ستا دیارۍ نه شته مزه

په یوه شپه کې د منزل د هلېزته په لسګونو کسان راووتل او ما ته یې حیران حیران کتل ځینې چې ډېر مصروف وو یوازې به یې دومره وویل چې
دېوانه شده !
او بیا به بېرته کوټې ته ننوتل

څو جرګې مې په هغه پسې وا ستولې او خپله هم غذرته ورغلم خو د خپلو ازربا یي ملګرو څخه بیا زموږ خواته رانه غی زه پوه شوم چې د هغه یو څه عادتونه هم او س د دې ځای د خلکو غوندې شوي او س هر ما خستن په کوټه کې له مطالعې وروسته زه او شامحمد همدغه سندره په لوړ اواز چالانه کړو او تر هغه یې اورو چې خوب نه وي راغلی د کوټې په وره مو لا هم همغه کاغذ راځړېدلی چې پرې لیکل شوي د شینواري ماما... خو جو نګړه یې ورڅخه ورانه شوې ده او شینواري مامادومر کلکه توبه اېستلې چې ترمرګه به یې هم ماته نه کړي.

غوګو

زموږ په د فترکې به چې یو ه شېبه هم ریس بلې خواته شو او یا به هم دومره موقع په لاس راغله چې په خپلو کې زموږپه اصطلاح ګف شف ولګو ونو بیا مو په بهادرصیب چې موږ په خپلو مینځو کې په غوګو مشهور کړی وو وردا نګل او د خنداګانو شور به جوړ شو همدا سې د چا یو یا ډوډۍ په مهال به هم د ټولو د خبرو موضوع هغه وو یوه به له ډاکتر میرویس نه وپو ښتل ډاکترصیب غټ غوږونه په انسا ن کې څه اهمیت لري ؟

ډاکترصیب که څه هم تر ټولوزیات د خنداګوډۍ وو خو په دې وخت کې به یې ځان دومره جدي کړ چې ته به وا یې ریښتیا هم کوم ناروغ ته مشوره ورکوي
په نرمۍ به یې وویل

والله خبره داده چې دلو یو غوږونو د خاوندا نو په اړه خو تر او سه طب کومه څېړنه نه ده کړې خو پا ل کتو ونکي و ایي چې د لویو غوګونو خاوندان ډېر بختور کسان وي هېڅ ځای یې کار نه بندېږي خو کله به چې نور له خندا د ټینګې نه وو ډاکتر به جدي شو

په دې کې د خندا څه خبره ده ولسمشر کرزی هم نام خدا ښه لوی لوی غوږونه لري څنګه په مفتو کې ولسمشر شو د غوګونه به چې نور وار پار خطا وو نو مو سک به شو
او یوازې دومره به یې وویل

هو کنه ډاکترصیب سمه خبره کوي تا سې پا نتونیان او ما تر نهمه مکتب ویلی خو دا دي ستا سې نه لوړ معاش اخلم د ټاکنو په دغه دفترکې موږ ټول دا سې کسا ن وو چې د پېژندنې او ملګرۍ سا بقه مو دومره اوږده نه وه بس هغه د چا خبره حالاتو سره یو ځا ی کړي وو د بېلګې په ډول خپله غوګو د کند هار ولایت او سېدونکی وو چې په کابل کې یې د ټاکنو په دفتر کې دنده اخیستې وه ، داکترمیرویس د طب پوهنځي د وروستي کا ل محصل او او س یې رخصتي وه ،زه خبریال وم او په خالي وختونو کې مې د دفتر خبرپا ڼې ا یډېټ کولې همدا سې احمد زبیر د معا ملاتو لا ربښود دفتر درلود سبحان الله بیا د پوهنې وزارت مامورو و خو یو وخت یې په کوم بل دفتر کې له ریس

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب سره پېژند گلوي شوې وه او اوس يې نرغو ندې دوه دندې ترسره کولې خود مجلس ما لگه مو يوازې غوگو و.

کومه ورځ خبره ان تر يسه رسېد لې وه کيسه دا سې وه چې يو نوی ملازم مو نيولی وو زمو ږ له خولې يې غوگو غوگو اورېد لي وو فکر يې کا وه چې د هغه نوم ريښتيا هم غوگو دی يوه ورځ بهادر کوم مکتوب ورکړی وو چې د ريس دفتر ته يې يو سي خوکله چې ريس ته ورغلی وو نو ورته ويلي وو چې مامور غوگو صيب را کړ

ريس غوصه زمو ږ دفتر ته راغی او د غوگو پوښتنه يې وکړه لومړی غوصه وو خو کله چې پوه شو نو بيا له خندا نه ټينګېده دا يې هم پسې زياته کړه چې زه کله د بهادر دفتر ته ځم نو ما ته يې شاوي خو اول يې غوړونه راته ښکاري

يوه ورځ ملازم دا خبار په لوستلو بوخت وو او جالبو معلوما تو پانه يې را اړولې چې نا ځاپه يې را منډه کړه او غوگو ته يې اخبار ور کړ

غو....وبښی بهادر خانه ته دغه مطلب وګوره

غوگو په غوصه د اخبار پا ڼې وويله خو اخبار يې د ملازم په مخ وويشت

ما چې اخبار را پورته کړ نو نيمه پا ڼه مطلب يې د هغو کسانو په اړه ليکلی وو چې لوی غوړونه لري

يو ځای يې ليکلي وو چې دلويو غوړونو خاوندان ډېر غلي خوله شيطا نته ډک وي. نه ډ ېر يخ او نه هم ډ ېرې ګرمی ته د ټينګې دي ، ډېر زر تېروځي او هسې په مفتوکې لويو پوړيو ته رسېږي

مالا مطلب نه وو خلاص کړی چې ډاکتر او ټول همکاران را با ندې را غونډ شوي وو او دفتر خندا ګا نو په اسرا خيستی وو.

ما ليد ل چې کله به بهادر يوازې شو نو د تشناب هندارې ته به ولاړ او خپلو غوړونو ته به يې کتل خو تر ټولو ډېر پساتي خپله ډاکتر ميرويس وو ځکه همدی وو چې د هغه غوړونو ته يې د ټولو ورپام کړی وو

اکثره وخت به چې د دفتر په موټر کې د کور په خوا تلو نو ډاکتر به له لوی لاس غوگو دا سې ځا ی کښنولو چې د ځنګ په هنداره کې به يې ځېره ښکارېده

بيابه يې په ډېر بوړ غږ کړ ا ستاده پا م کوه چې دچا غوړونه لار او يا ترا فيکي اشا رې درنه پنا ه نه کړي.

بس تر دفتر او کور نو به مو له خندا ز ړونه خوږېدل او بهادر به يوازې له خندا او زه خوله نيولې و ه ښه مې په ياد دي چې د پنجشنبې په ورځ د مېټنګ په خونه کې نا ست وو او د ريس صيب د را تلو انتظار مو کاوه بهادر د ډاکتر خوا ته ورو کتل

ډاکتر صيب نور به نو پوهنتون هم درنه خلاصېږي ؟

ټولو وخندل

ډاکتر هم شرمنده ځواب ورکړ

نه غوړو صيب زه پوهنتون خو لکه سرا و غوړونو سره تړلي يو

او...

بهادر يې خبره ورپرې کړه

ډېر شيطا ن يې خود دې په ځای دی چې وترنړي ويلی وی ښه وه ډېره به ښه وه هسې هم ډاکتر نه درنه جوړېږي

هو هغه مې هلته ويله چې په غوړونو کې تخصص اخيستل کېدلی بهادر غا ړه تازه کړه

ټو کې مه کوه ته وو ايه چې مونګراف په څه کې اخلې ډاکتر له خندا لاس په خوله کېښود

غوړو صيب د مونو ګراف موضوع مې دو مره سخته نه ده

په څه کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انسا ن کې دغوړونو اهمیت

ټولو وخندل او رئیس صیب راننوت

***

کله چې ټاکنې ترسره شوې نوله ستوما نۍ په ټولو خوبونه حرام وو اووخت راباندې دو مره مصروف تېرېده چې غوګوته موهېڅ پام هم نه وو یوه ورځ رئیس ویل چې درایوله شمېرنې وراندې هرڅوک کولی شي ترپنځوورځو پورې رخصتي کورتېره کړي او بیا د شمېر لپاره بېرته حاضرشي همداسې وشول ټولو رخصتي واخیسته

غوګوهم مخ په کند هارلاړوویل یې چې یوه یوه نیمه میاشت کورته نه دی تللی زموږ دد فترددندې موده کمه وه خو له پوره مزه چړچوړکه وه دلته دیوه ملازم معا ش هم دیوه دولتي ریس هومره وونوامکا نات خوپه ځای پرېږده

پنځمه ورځ چې راغلو بېرته کارونه پیل شول خو د غوګودرک نه وو دویمه ورځ درئیس صیب په دفترکې وم چې له حوزې نه تلفون ورته راغی څه خبرې یې وکړې

وروسته یې راته وویل چې غو.....وبښي بهادرصیب ناروغ دی. روغتون ته ورځو په وزیراکبر خا ن کې د ی ټول په بېړه ورغلو باډي ګاراډان اوسا تو نکې موراسره کړل

ګورو چې په روغتون کې پروت دی له ګوتې اوسرنه یې بنداژونه تاوودي د پولیسو یوافسروړاندې راغی اوزموږرئیس ته په خبروشو

صیب اوس هم دخدا ی فضل دی چې وژلی یې نه دی ښی غوږ اودچپ لاس دشهادت ګوته یې ورنه پرې کړې په غزني کې یې له خپل موټره ښکته کړی غلطي یې داوه چې ستا سې ددفترکارت یې ورسره نیولی د پولیسوافسر زموږد رئیس شناخت و خوت دوی لا د دې پېښې اوطالبانوپه اړه خبرې کولې اوموږ دغوګو خواته ورغلو په کټ کې یوزېړرنګه ځوان پروت وو ډاکترویل چې اوس ښه شوی خبرې کولی شي

ډاکترمیرویس ورمخته شو مخکې له دې چې څه ووا یي دبهادرپه سترګوکې اوښکې وګرځېدې اودزړه له زوره موسک شو

ډاکترصیب نورخورا ته غوګونه وایی

خوموږ ټول سلګوواخیستود هغه غوږاوګوته بې حرکته ووبهادردراپورته کېدوناکامه هڅه وکړه

اویوازې داجمله یې له خولې ووته

ډاکتره !ستاپا ل ریښتیا وو خلک وایي چې کرزي وګټله

2009-11-11 نومبرجلا ل ښار

سپین دېوالونه

غوټۍ له سهارمها ل ستومانه وه نه پوهېده چې کارونه یې ولې نن خلاصون نه لري ، نور بې لاس اوپښې و چې وې خولا یې هم دستړیا احسا س نه کاوه اوپه شوق سره دکورپه انګړکې په کا رونو بوخته وه دکوچني ا نګړپه مینځ کې یې هرڅه ګډاو وډکړي وو د او بو لو ښي سپین خاورې اود خاورې څړي ګډاووډپراته وو خو په ټول ا نګړ کې دلمدې خاورې ښکلی بوی خوروو چې په هرچاښه لګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ به چې په دېوالهرڅړی راتېرکړنوله زينې به رابښکته شوه او څو قدمه به شاته بيابه يې دېواله ته وکتل چې دګچ په څېرسپين رنګ به يې غوره کړیوو هغه په انګړ کې يوازې وه موريې فصل ته غوا بېولې وه او پلار يې په کرونده کې په کاربوخت ، مرغانو شورما شور جوړکړیوو اوداانګرپه ونواوګلانوکې مرغۍ چونېدلې چې يوه ښکلې سمفو ني يې جوړه کړې وه.

نږدې لس بجې به کېدې چې دا انګړټول کا رونه يې ختم کړل خوبې له دې چې دمه وکړي دڅاه غاړې ته لاړه يوګيلاس اوبه يې وڅښې اوبيا يې دېوالونوته وکتل چې تاوده لمرله وچولوورو سته سپين رنګ ورکړیوو په زړه کې يې دخوښۍ يو ه نه ډکه څپه تېره شوه اوبيا له ځا ن سره دلېونۍ په څېرپه خبروشوه

ام....څومره ښکلې ښکاري مور مې چې را شي څومره به خوشحاله وي دپلار خو مې هسې هم په ما کارونه نه لوربږي

بېرته له ځايه پا څېده لوښي يې ووينځل خوپا م يې شو چې دڅاه دغاړې ګلا ن له تندې ځوړند سرونه مړاوې ولاړدي په تندي يې راروانې خولې وچې کړې اوموسکه شوه

جان !څومره به تږي وی کا شکې سهارمې لومړی تا سې اوبه کړی وی اخرماته هم خلک غوټۍ وايي څوډولچې اوبه يې ورواچولې

مخ اولاسونه يې لانه وو ينځلي چې دروازه ټک ټک شوه اوغوايوه رمباړه وکړه په شونډويې موسکا وځغلېده اوددروازې په لوريې منډه کړه

وی مورجانه مې ده، خدايه څومره به ستړې وي

دروازه يې خلاصه کړه يوه سپين سرې ښځه دزېړې غوا شاته پنډه په سرولاړه وه غوټۍ يې لاسونه ښکل کړل اوبيا يې پنډه ورنه واخيسته غوايې په انګرکې ترونه لاندې وتړله اوبيا يې له تناره نه چايجوشه راوا خيسته اومور ته يې وروړه

خودمورتبعه يې دمعمول خلاف يو څه جوړه نه وه غوټۍ ګيلاس ورته کېښوداوورنه ويې پوښتل

مورجا نې ولې خفه يې ؟

موريې سوړاوسيلی وکړ.

لورې هغه دکفرزامن بيا راغلي وولالا دې هم له کرو ندو وسره لاړه نور کليوال هم ورسره وو اوس به ميدان ته رسېدلي وي ډېرزربه بېرته راشي

بيا يې دچايو ګيلاس خولې ته کړله څه ځنډوروسته يې خبرې وغځولې

لورې دغه کافرمو لکه چې نه پرېږدي خدای دې خيرنه ورکوي کاشکې ته يو ځل په خيرپه خپل کورشوې وی هم خيردی اخير مې په زلمي زړه خوګېږي دبچي په ځای مې.....

دغوټۍ په مخ کې زېړې کرښې وځغلېدې اوخبرې يې په بله واړولې مورې انګر مې څنګه سپين کړته وګوره لکه نوی مو چې جوړکړی وي

موريې سوړاوسېلی وکړ

ويښ لورې !زه چې ستا په منګ پېغله وم په اوته)هفته (کې به مې څو ځله ختې کولې ته هسې ځان ته غره يې لږپه چورت کې لاړه بيا يې ترژبه لاندې وويل

نورنوبې ځا لې مرغان يو دې دکافرزامنوته دې خدای ښه ورځ نه ورکوي دواړه لاد چايو درې څلورپيا لې نه وې څښلې چې دروازه خلاصه شوه دغوټۍ پلارسيدا ګل کاکا يوم په لاس راننوت په څېره يې دخفګا ن ژورې کرښې خورې وې يوم يې ګزارکړدغوا په شا يې لاس راتېرکړاودغوټۍ خواته راغی غوټۍ يې په سرښکل کړه اوترڅنګ يې کښنا ست خولاسم نا ست نه وو چې دغوټۍ مورپرې غږکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغوټۍ پلاره خیرت خو ووخه یې ویل

سیداګل سروخوځولو اواوږداوسیلی یې وکړ

نورنه کېږي وېل یې چې په پرده کې ډالرواخلی اوکورونه موپرېږدی

چې زموږ عسکردلته نه ځایېږي ویل یې چې ستاسې ټول کورونه زموږ په نقشه کې را ځي تاسې ته په چمتله اوګمبېري کې ځایونه درکوو چې له سره یې له دې نه هم ښکلي اباد کړی زه ګومان نه کړم چې دغوټۍ لورواده مې ترسره شي هسې مو دکور دېوالونه دومره سپین کړي دي داکورنورزمونږ نه دی ... دسیداګل کاکا سترګې له اوښکونه ډکې شوې .

خوغوټۍ په ځای کې رانښغه شوه

پلاره له دې ښکلی کورپه ټوله دنیاکې نه شوپیدا کولی دګلا ن دانګوروتاکونه او ونې ما ټول دځا ه له اوبونه په ډولچه رالوی اواوس ورسره مره بې وفا یي وکړوله دې نه ښکلی په ټوله دنیاکې نشته زه بل کورته قدم هم نه درسره اخلم

دپلارپه شونډو یې موسکاخوره شوه

غوټۍ لورې !ته څه غم کو ي ستا خوهسې هم دلته شمارو ځۍ پاتې دي.

غوټۍ له رنګه سره شوه اودا نګوردتاک خواته ورغله هلته غوا د ګلانو ځا نګوته چې له مړاو ي توب نه راوتلي خوله اچوله.

***

ځلورمه ورځ مازدیګرپه هواکې الوتکې تاوېدلې اولاندې امریکایي سرتېرې تروره ګرځېدل یوه قومندان دخپل ژباړن په مرسته دکلي له مشرانو هیله کوله چې پیسې واخلي اوترسباپورې کورنه خالي کړي.

سهارو ختي له مجبوریته دټولو کډې ترل شوې وې اوله یوې مخې په موټرونوکې باربدلې

دسیداګل کاکاددروازې په وره کې یوما شین ولاړ وو چې دلوې خولې سیورې یې د هغو ی ا نګړته رسېده په یوه وړکې موټرکې ددوی ټول کا لي ځای په ځای شول له دکوره به نه ووتلي چې بهرولاما شین خوله را ښکته کړه اوورسره دما شین په سبټ کې دناست شین سترګي په خوله خندارا غله.

ما شین له یوې جټکې سره انګړته ننوت اوله یوه ګزارسره دغوټۍ په لاس سپین شوي دېوالونه لوټې لوټې رانسکورشول بام بوټۍ هم له ټولونه وړاندې راولوېده او هلته وړاندې دزلمي دوی دکور بامونه رامعلوم شو ل.

دغوټۍ د زړه د نیا هم د همدغه سپینو لوټو په څېر لوټې لوټې رانسکوره شوه اودکډې موټرېې په ګردونو کې له کلي پناه شو

۲۱۱۱\۲۰۰۹نومبر جلا ل ابادښار

دسیند ناوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سندرو او چمبو او ازونه ترډېرو لرې ځايونو پورې خواره وو هرخوا دګر وپونو رڼا وه د مدير جما ل د کلا پـه ا نګړ کې کله هم دومره رڼا ګانې او مېلمانه چانوو ليدلې له دروازې نـه بـه چې دننوو ښځوکومه ډلـه لـه ماشومانو سره يو ځاى راننوتله نو د په برنډه ناستې ښځو به سرونه را وچت کړل او په خپل منځ کـه بـه يې ځاى ورکړ.

دې ډېوې همزولـو نجونـو او سـهيليو هره شـېبه هڅـه کولـه چې لـه چمبـو سره نـوې سـندرې ووا يـې هرچاپـه سندرو کې سيا لي کوله مدير جمال چې به کله د ميلمنو له کوټې د ښځو د نا ستو خونو او برنډې ته را غى نو ضرور به يې د خپلې مشرې لور ډېوې خوا ته يو نظور کتل او په همزولو به يې دا فغا نيو پيسې شيند لې.

ډېوه دناوې په سره جوړه کې د شهزادګۍ غونـدې ښکارېده ښکلا يې لـه سينګارسره يو په دوه شوې وه خولـه سترګو يې درو انو او ښکو په راز ځوک نه پو هېد ل سندرغاړونجونو به چې ډېوې ته پا م شو اود هغې روانې او ښکې به يې وليد لې نو په ټوکو او خندا ګا نو به سرشوې او سندرو ته به يې زورورکړ.....

نجلۍ ودېږي خوشحا لېږي

په سترګوژاړي په زړه ګوړې ما تو ينه

شپه ده د نکريزو جينکۍ تمبل وهينه......

په همدې وخت کې به چې مديرجما ل را غى نو په خوږه لهجه به يې بيا خپله خبره تکرار کړه ....

خويندو ډېوه لورمې خوشحاله وسا تئ ما دکلي روا جونه مات کړل ما ته دا فرق نلرې چې ناوې مې د کوره وځي که را ځي هرڅنګه چې وي بايد په دواړو خوشحا لي وشي په خوښۍ ،ابرو ،عزت او سندرو چې يـوه پيغلـه واد ه شي دا ترټولو لويـه خوشـحا لـي ده نورخلـک د خپلـې لورپـه واده کېـدو خواشـيني وي خوتـا سـوو ګورئ چې زه د خوښۍ په جامو کې نه ځايږم.

ما ته خداې دا سې زوم راکړى چې د شتمنۍ يې په دې ټولو کلو او سيمو کې سيا ل نشته هرپلاربا يـد د خپلې لور د ښه راتلونکې په فکرکې وه اوسي.

زه بيا هم وايم چې زما پرېکړه په ځاي ده ښځې خو ناقص العقله وي د ښه اوبد ترمنځ فرق نشي کولاي.

د جا نداد خيـاط دزوى لپـاره نورې نجونې کمې ندي هرڅوک بايد د خپلې بړستنې سره سم پښې وغځوي او خپل سيالان دې وګوري اخرما خو ټوله دنيا.......

خبرې به يې بياد چمبو او سندرو په شور کې ورکې شوې په وازه خوله به د نورو ميلمنو خواتـه ورغـی، دنـا رينوو په حجره کې هم دکلو ځوانانو ډول ډول خبرې کولې چا به د جاند اد دزوى سلام چې خلکو سلا مـک بالـه سـتاينه کوله دهغې اود ډېوې د پټې مينې کېسې به يې ترژبو لاندې کولې ځنې بيا د ملک نظرمحمد دزوى داود خان چې اوس د مديرجما ل زوم کېدود شتمنۍ او جايداد په صفتونو مصروف ؤ.

د کېسو او سندرو محفلونه له نيمې شپې وروسته ورو ورو غلي کېده په ټول انګړکې دلمدو نکريزو ښکلې بوى خور وو او هرڅوک دخوب ټاليو زنګول

شپه شوه او په کورکې درنه چوپتيا خوره شوه ډېـوې دا وښکو ډکې سترګې وغړولې ترڅنګ يې څو همزولې پـه خواږه خوب ودې وې. دنکريزو او عطرونو ښکلې بويونو دکوټې فضا نيـولې وه .ډېوې سترګې وموښلې پـه ځاى کې کښيناسته او خپل جوړکړى پلان يې په ذ هن کې را وست.

يوه شيبه يې سرپه زنګون کېښود د سلام غمجنه څېره يې پـه ذ هـن کې وګرځېـده زړه يې درد وکړاو د ځايـه پاڅېده پـه بيړه يې لـه الماری څخه زړې جامې راوا خستې لـه ويښتـو ،تندې ،لاس او پښو يې د سـينګار ټول ځيزونه لرې کړل زړې جامې يې واغوستې او په غلو قدمونو يې دردروازې پـه لورحرکت پيـل کـړ، لـه يـوه تيـاره دهليز ترتېرېدو وروسته انګړته ورسېده په انګړکې تياره اوچوپتيا خوره وه پا س اسما ن تـه يې وکتـل ستورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترگکونه وهل لکه دخپل قسمت ستوری یې چې نه وي لیدلی بېرته روانه شوه تګ ته یې دا نګړدونو اودبوټو په خواکې دوام ورکړ.

له وړاندې حجرې نه هم دناړینو وغږونه نه راتلل اونه هم څوک ښکارېدل یوازې څوکسان دغوښو دډکونو ترڅنګ نغري ته ناست وو اوپه خپلو منځونو کې یې غلې غلې خبرې کولې......

ډیوې په لړزانده لاسونو دکلا دروازې ته زور ورکړ خو وازه نشوه اویوډول اوازترې نه پورته شو په بیړه دکلا له دیواله سره وړاندې ولاړ داو بودلښتي هغه سوري ته ورسېد چې دا نګړونو ته دویالې له لښتي نه راغلی وو په خا پوړوله سوري څخه ووته نیم ساعت نه وو تېر شوی چې په تیاره کې له کرو ندو تېره شوه ،دسیند په غاړه ترونه لا ندې ولاړه وه اویوې نوې پرېکړې له هغه نه هرډول وېره لرې کړه زړه یې له ترخو سلګیو ډک وو .

ورخطاړوه لکه چې څوک یې څاري دپلار دکلا خواته یې وکتل خو په تیاروکې هېڅ څیز نه ښکارېده.

هرې خواته یې دسلا مک څېره ترسترګو سترګو کېده هغه کله هم په خپل سرداسې له کوره نه وه وتلې.

دسیند دمستو څپو شور به یې په زړه کې وېره لا هم زیاته کړه اسمان ته یې وکتل لکه لېونۍ له ځانه سره په خبرو شوه .....

زه دهمدې سیند دڅپو نو سره ځم .....پلاره تاویل چې زه ستا هرارمان پوره کوم خوته دروغجن شوې زه بیا هم ستا په لمن خدای مه کړه کوم تورداغ نه لګوم دتېښتي هڅه نه کوم ځم دسیند په څپو کې له ژونده پناه اخلم شونډې یې یوې شېبې پورې خوځېدلې خوناڅاپه دسیند په څپو کې یوبل شور هم زیات شو دژوند ډیوه دسیند په یاغي څپو کې ګل شوه.

دزخم ښښه

زه اورسو لي په ټو لګي کې هروخت یو ځای کښېنا ستو دغه کښېنا ستل کومه نو ې خبره نه وه چې څنګه به له رخصتۍ وروسته ښوونځی پیل شو نو دواړو به په ټولګي کې څنګ په څنګ ځایونه ونیول او بیا به دکا ل تراخره په همغه یو ځای کښېنا ستو ډېرځله به مو په خپلو همدغه ځایونو خبره ترجنګونو هم رسېدله

ښه مې په یاد دي چې شپږم ټولګی مو نوی پیل شوی وودواړه دټو لګي په منځني قطار کې ناست وو منځنی موپه دې ټاکلی ووچې مخکې به ښوونکو ډېرې پوښتنې کولې اودغوږونو تاوولو لپاره بې لاس رارسېده اوپه وروستي لین کې دټنبلا نو ګمان را باندې کېده

دریاضي استاد ټولګي ته راغی اوله ټولو بې دکورنۍ دندې پوښتنه وکړه ټولو رواړې وه یوازې زما ملګري کتابچه کورپرېښې وه وچل یې داکړې ووچې زما دکتابونو له مینځه بې زمادکورنۍ دندې کتابچه پټه کړې وه او په ښوونکي پخپل نامه لاسلیک کړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زماواررااورسېد نوکتابچه تري تم شو ه فکرمې وکړ چې په کورکې رانه پاتې ده خو ښوونکی چې دورځې له سره غوصه وو دابهانه یې چېرته منله په قهرجنه لهجه یې راته وویل

شیطانه ته راشه چې کورنۍ دند ه درته وښایم دټو لګیوالو په مخ کې یې دومر ه ووهلم چې لاسونه مې دلښتوله ډېر ه ګزاره کرخت شول په خپل ځای کې کښناستم اولاسونه مې خولې ته نیولي وو زماله ملګري پرته چې په شونډو یې شیطاني

موسکا خوره وه نورټولودخوا خوږۍ په سترګوراته کتل

کله چې ښوونکې له ټولګي ووت که ګورم کتابچه مې دملګري په کتابونوکې ایښې له ډېره قهره مې له څوکۍ نه ماتې شو ې دړې ته لاس کړ اوګزارمې پرې وکړ دړه دهغه په تندې ولګېده اودوینو یوې دارې دټولګي غولی په وینو سورکړ

وروسته له هغه ورځې دوه درې ورځې رانه غی خوبیا چې ټولګي ته حاضرشو نو ځای یې زمانه بدل کړ په تند ي یې لاهم دسپین ململ ټوټه لګېد لې وه په خفګا ن کې دوه میا شتې تېر ې شوې اوبیاداسې ورځ راغله چې دجګړو په سبب ښوونځی بند شو ټول تیت پرک شوو په کلي کورکې به هم دواړو یودبل نه لارچپوله اوخبرې موله خفګانه بند ې کړې وې خوپه سربې هغه سپین بنداج لکه عادت شوی ې چې وي هروخت ښکارېده

***

له هغې ورځو اووختونو اتلس کاله تېرېږي چې بیاما اورسول جان چې موږپه کلي کورکې رسولی بللونه وو لیدلي

هغه تېره ورځ په ښارکې دنوي کال په مناسبت یو محفل جوړشو ی ووچې سندرې نڅاګا نې اوشعرونه په کې ښه پرېمانه وو دغونډې په نیما یي کې دستېج انا نسر اعلان وکړ چې اوس به دځینو شخصیتونو دژوند خاطرې واورئ چې خوږې اوترخې دواړه په کې دي هغوی په خپله ستېج ته راځي اوتا سې ته دغه خاطرې وايي دا هم ددې لپاره چې دانوي ځوانا ن ورنه یوڅه زده کړي اوستا سې هغه خستګي رفعه شي ددغه برخې لومړی ویناوال مود غونډې مشرمېلمه چې ورځې وړاند ې له جرمني نه خپل هېوادته راستون شوی ډاکتررسولي دی

دلاسونوپړکا شوه یو چاغ سړی توره دربشي اوسره نېکټا یې پې په تن وو ستېج ته ورغی خاطره یې دنوي کال دمبارکۍ ورکولووروسته پیل کړه ان دې ما شومتوب اود هغه دکلیوال ژوند نه یې راپیل کړه

هره برخه یې ډېره په زړه پورې وه اوپه چکچکوبدرګه کېده کله چې شپږمې ټولګي ته راورسېد

دسروښتا ن مې نېغ ودرېدل دکورنۍ دندې دپټولو اودچوکۍ په دړه دګزاراودتل لپاره دخپل ملګري سره دخفګا ن خبره چې راورسېده نورپه ماکې هم دکښنا ستلوتاب نه وو په منډه ستېج ته ورغلم دهغه تندې ته ځیرشوم دجوړشوي ټپ ژوره ښه په کې له ورایه ښکارېده دواره په ستېج کې غاړه غړۍ شوو نور نونه یم پو هېدلی چې دغونډې برخواوبه ترڅه وخته چکچکې وهلې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنگل ماران

دپسرلي په موسم کې به چې کله دسنځلي گلان وغوړېدل نودکلي دټولو کروندگروغوږونه به دتورکي دخوږې شپېلۍ دغږنیونغمو په انتظاروو اوډېرځله به دهغه دشپېلۍ له اورېدو پرته ورځ ورته نیمگړې ښکارېده.

دتورکي له نامه سره زموږدکلي پرته دشا او خواکلوټول اوسېدونکي پوره اشنا وو اودنوم په اورېدوبه یې دخوږې شپېلۍ په صفتونوسرشول چابه وېل دهغه غوندې شپېلۍ په دنیاکې هم څوک نشي غږولی چابه وېل چې په شپېلۍ کې یې سحریا جادوپټ دی ځینوخودملنگ اوجا دوگرټاپې هم پرې لگولې وې تورکی په رېښتیا هم همداسې یوعجیب انسان وو دتورکي نوم چې کله څوک اخلي نودیوه وړوکي انسان نوم ښکاري خوداتورکی بیا بیخي بل ډول انسان وو داسې چې په ږېره کې یې نورتوروېښتان نه ترسترگوکېدل سترگې به یې په ببروروځواوشونډې به یې په اوږد وېښتوکې پټې وې رنگ یې دسکاره په څېرتک توروو ، په بدن وچ کلک ا وغټه پگړۍ به یې په سروه د هغه داصلي ځای ځا یگیپه اړه هېچا ته هم پته نه وه اونه یې چا دکورنۍ نورغړي لیدلي وو دژمي په سړوشپوکې به تري تم شو خودپسرلي په موسم کې به دپسرلنیومرغانواوبارانونوسره یو ځای په کلي کې راپیدا شو شااوخوا کلو کې به یې په ارزانه بیه له چانه شپني ونیوله بیابه نودې وو اودرست کال له کلیوالو سره تاوده مجلسونه اود شپېلۍ ډول ډول نغمې که چا به ورنه د تېرژوند په اړه کومه نیمه پو ښتنه وکړه نو ځان به یې په لېونتوب ووهه اویابه یې خبره په بله واړوله حتی داصلي نوم په اړه یې هم څوک نه پو هیدل ډېروبه وېل چې رنگ یې تور دی نو ځکه خویې خلک تورکی بولي خوکله چې څوک ورته کاکا وواېي نوډېرخوشحالېږي.

انا به مې وېل چې تورکی دغونډۍ کلي دی، په ځوانۍ کې دحاکم صیب په لورمین شومینه یې د لیونتوب ترحده ورسېدله حاکم ته یې ډېرې جرگې واستولې خوهغه هره یوه په بې شرمۍ سره رد کړه اودایې دځان سپکاوی وو گڼلوتردې چې دمرگ اختارونه یې ورکړل څوځله یې په خپلوکسانودومره وډباوه چې په شپوشپوله خوراکه اوخبروولوېده څوځله یې دحاکم په کوردبرید هڅه هم وکړه خوفایده یې و نکړه دحاکم صیب هم نورصبرتمام شو تورکی یې خپلو لمدو زېر زمینو ته واچولواودکورنۍ نور غړي یې یویو په پټه اوښکاره ورختم کړل څوکاله پس چې حاکم صیب خپله لوروادہ کړه نودتورکي نه هم ددوزخ غوندې تیاره سمڅواوپرلپسې غذابونوهرڅه هېرکړي وو نوریې چې ده ته څه تاوان نشوررسولی په سمڅوکې یې دهغه ساتل هم بې گټې وبلل نوځکه خویې له ځانه وشړلو پس له هغه نه تورکی هم دغرونواوځنگلونوشو ټوله ځوا ني یې په لېونتوب او ارمان کې تېره کړه دخپلې ناکا مې مینې دردونه به یې هروخت په شپېلۍ کې بیانول.

زه نه پوهېدم چې دانا دغه کیسه به مې کومه افسانه وه که رېښتیاهم یووخت داسې شوي وو زما په زهن کې کټ مټ همداسې نقش وه ځکه دانا یوه خبره مې هم ماته دروغ نه ښکارېده دتورکي کاکا په لیدوبه په تیاره اونمجنوسمڅو کې یود شخوبرېتونووالازلمی په ذهن کې راغی چې د ېوال ته سرپه زنگون ناست وي.

په ټولو شاوخوا کلوکې داخبره هم مشهوره وه چې دتوره کي په شپېلۍ کې د جادو په څېراثرپروت دی دځنگل اوکروندو ټول ماران پرې مین دي لوی او واړه ماران یې دخپلې شپېلۍ په هوده کې راوستلي، څه چې غواړي هغه پرې کولی شي ځینې سپین ږیروبه لاداهم ویل چې ترغرونولاندې پراته ښاماران هم دتوره کي په شپېلۍ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه رابیدار یږي موږ ماشومانو به هم که کله کومه شپیلۍ وموندله نو یو بل ته به موویل چې د توره کي غونډې یې ووهه.

زموږ په کلي کې ټولو کروندګرو په پولو، ویالو، پوشتونو، سیندغاړو او د غرونو په لمنو یا هم په وړو غونډیو کې د سنځلو او چنارونو ونې دومره زیاتې ایښې وې چې د باد له کمزورو څپو سره به شورترې او چت شو زه نه پوهېږم چې زموږ نیکونو به ولې د سنځلو او چنارونو له دغه ونو سره دومره مینه لرله چې د کرځمکې به یې هم پرې لړلې وي. خو اوس چې به د پسرلي موسم او د اوړي لومړۍ شپې ورځې را برسېره شوې په ټولو کلو او د ښتو کې به د سنځل ګل خوشبویي خوره شوه او د خلکو په سږمو به خوږه لګېده ان تر لري پرتو سیمو به هم بادونو دغه خوشبو رسوله د سنځل ګل په دې موسم کې به ماران دومره مست وو چې له غرمې وروسته به څوک ترې په کروندو او سیند غاړو کې له وېرې نه شوی ګرځېدلی په دوو دریو ورځو کې به د کوم کلیوال غو اضرور د مار زهرو وژله بیا به نو چا اوړي ګرم موسم او چا د سنځلو ونو ته خولې په کنځلو خلاصې کړې وې.

په کلي کور کې به چې څوک غوصه کېدل نو ادیوه ښیرا به تر ټولو ورته زوروره ښکارېده چې د ځنګل د مارانو خوراک شي.

خو یو توره کی وو چې په دې موسم کې به یې خوله د خندا نه راټولېده شپېلۍ په غاړه دوه درې ماران په لاس پوله په پوله او څېره په څېره به ګرځېده زړورو کروند ګروته به یې شپېلۍ غږوله او مارانو به له شا و خوا کروندو یو ډول پشهارا و اوزونه ایستل دا وازونه به چې ډېر شول توره کی به له خندا شین شو شپېلۍ به یې له وچو شونډو لرې کړه له ځان سره به په خبرو شو.

دا ټول زما مریدان دي ،یو ازې همدا ماران ما ته احتیاج دي زما امر د کلي په وزو، مېږو او د غو مارانو چلېږي دنورو امرونه بې ځایه منم د دې کروندو ټول ماران په دغه شپېلۍ مین دي هر څه پرې کولی شم په کروندو کې یې یوه ورځ نه یوه ورځ کومه غوا یا خوسکی چیچلی وي خو یوه ورځ به مونه وي او رېدلي چې د توره کي دلښکر کومه مېږه مارانو چیچلې ده ما ټولو مارانو ته امر کړی چې د دې کلي خلکو ته څه تاوان ونه رسوي خو د بنیاد مانو غونډې په هغوی کې هم ځینې سرکشه مخلوکات شته چې امر نه مني.هغه به ډېر ځله په لوړو غونډیو او د کروندو نه لرې د غرونو په لمنو کې شپېلۍ په خپله رمه پسې غږوله خو د غرمې نه به بیا په هغه څېره کې پروت وو چې د کروندو په مینځ کې کروند ګرو د سنځلې تر یوه ونه لاندې ورته جوړه کړې وه.

په توره کي پسې دا هم مشهوره وه چې د خولې لاړې یې د مار د زهرو ضد دي که به چا ورته وویل چې توره کی کاکا په یو ازې توب کې دې زړه نه تنګېږي نو په بې غورۍ به یې ځواب ورکړ.

بچو !زه د ځنګل د مارانو پادشاه یم هغوی زما لښکرې دي یو ازې خو ته یې چې په دې دنیا کې یو سر دوه غوږونه ګرځې په دې ځواب به یې هر پوښتونکی شرمنده او حیران کړ.

یوه ورځ دا سې هم راغله چې د سنځل ګل په مهال د سهار ه ترما ښامه چا د توره کي د شپیلۍ اوازو انه واورېدلو په کروند ګرو هم ورځ بې خونده تېره شوه ډېرو کلیوالو پوښتنې پسې پیل کړې چا به ویل چې کومې لرې درې ته به یې رمه بېولې وي چېرته به تندې وهلی وي، .نا روغ به وي چا به یو څه او چا به بل څله وېل.

دویمه ورځ یې هم تر غرمې پورې درک معلوم نه شو د غرمې ګرمي په پوره زور کې وه چې د یوه کروند ګر د هغه څېرې ته نږدې ولاړو ا ښوته پام شو.

د هغه نو رملګري هم په منډه منډه هلته ورغلل د سنځلې ترو نې لاندې یې د څېرې په څنګ کې توره کی پید اکړ شورماشورجوړشو توره کی په خورو وروځانګو او بوټو کې اوږود غځېدلی وو سترګې یې پټې وې او په سینه یې دلویو او وړو مارانو ځایېښت نه کېده د ځنګل مارانو خپل شاهنشاه خوړلی وو له هغې ورځې نه تر ننه زموږد کلي کروندې او د غرونو لمنې په یوه درنه او غمجنه چوپتیا کې ډوبې دي.

٢٠ ١٣٨٧\٨

میدان رودګ ، چک ، ولسوالۍ

عبدل کاکا

د پوهنتون په انګړکې پوازې سپین ږیري عبدل کاکا ته ددې اجازه وه چې له خپلې ږیرۍ سره یوځای دپوهنتون انګرته داخل شي اوپه محصیلونو کیلې وپلوري سهاروختي به چې کله دلیلیې نه دټولګیو په خوا روان شوو نو عبدل کاکا به بیا دوخته له خپلې لرګینې ږیرۍ سره دپوهنتون انګړته رارسېدلی وو اودصبرترلوړو ونو لاندې به یې په ږیرۍ کې دتازه میوو درجنونه سمول اوله ځان سره به یې کومه سندره غلې غلې زمزمه کوله له ږیرۍ سره د نږدې لارو اوپاشي هم دهغه په غاړه وه د پوهنتون له هرمحصل او استاد نه به دې چې دهغه په اړه پوښتنه وکړه نو وېل به یې چې زه دغه پوهنتون ته راغلی یم نوعبد ل کاکا له همدغه زړې ږیرۍ سره ترننه په همدې یوه ځای کې وینم چې له سهاره ترماښامه خپلې کیلې خرڅوي.

دهغه له نوم سره نږدې ټول نوي اوزاړه محصلین اشناوو اوپه تفریح کې به یې دهغه له خبرواوټوکو ټکالو خوند اخیسته که خدای مې غاړه بنده نه کړي نوله نیمایي نه زیات محصلین نجونې اوهلکان یې په نامه پېژندل اوپه نامه یې غږېسې کاوه ځینومحصلینوخوبه دامتحا ن په شپو ورځوکې داستادانو لپاره واسطه کولو هم اواکثرو استادانو یې خبره منله اوځمکې ته یې نه غورځوله دپوهنتون ټول هلکان او نجونې یې لونې اوزامن ګڼل د هرې رشتې له محصلینو سره یې په مسایلوکې پوره بحث کاوه اوله استدلال یې کاراخیسته خو د زده کړو په اړه یې دهغه دنور ژوند په څېرچاته معلومات نه وو چې څومره ښوونځی یې لوستی زیاته طبعه یې د ادبیاتو له محصلینو سره لګېده پربمانه متلونه ،شعرونه اوټپې یې په یاد وې دخبرواوټوکو ټکالو په وخت به یې له نجونو او هلکانو سره دومره شعرونه اومتلونه کارول چې خپلې کیلې به ترې هېرې وې.

درحمان بابادومره شعرونه یې په یاد زده کړي وو چې کله کله به د ادبیاتو محصلین ترې عاجزهم شول اوموضوع به یې بل خواواړوله.

دپوهنتون په لومړي کا ل له هغه سره چندان بلد نه وم خو څو ځله مې چې کیلې ترې واخیستې نو له خبرو یې پوه شوم چې ښه خوش طبعه اوباسواده انسان دی دیوه کراچیوان دومره په تول پوره اوپخې خبرې نه یوازې ما بلکې هرنوي کس ته په زړه پورې وې خوبیا به مې دپښتودامتل سترګوته ودرېد چې وایي.....

))چې اوسې په خوی به دهغو شې ((فکرمې وکړچې دعبدل کاکا دعمریوه زیاته برخه همدلته دپوهنتون په انګړکې له محصلینوسره تېرکړې راشه درشه یې له محصلینواواستادانو سره ده. نوځکه خویې دومره څه زده کړي چې په روانوخبروکې استدلال پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ مې د هغه له رېړۍ نه څو کیلې واخیستې او په خوړلو یې لگیا وم چې په دې کې دوې نجونې هم راغلې عبدل کاکا ته یې په خندا سلام واچوه یو درجن کیلې یې ترې واخیستې په پلاستیکي کڅوړه کې یې واچولې او له څو خبرو وروسته روانې شوې. ما عبدل کاکا ته وخندل هغه هم زما خواته راغی او په اوږه یې لاس راکېښود خوشال بابا څومره ښه فرمایلي دي.

هرچې خوږ د ښکلي مخ په مینه نه وي
د دنیا په مخ او ده راغی او ده لاړ

دا بیت مې د لومړي ځل لپاره د هغه له خولې واورېده او له زړه نه مې خوښ شو ما لا ځان خبرو ته جوړولو چې بیا یې خبرو ته دوام ورکړ زه دوی ته په هغه نظر نه گورم لکه تاسې چې ....

لږغلی شو بیا یې خبرې ته دوام ورکړ لکه ستاسې ځینې ملگري یې چې لري.

زه د صورت ښکلا چندان پلوی نه یم دیوه موقتي ښکلا ده اصلي او تلپاتې ښکلا په سیرت کې نغښتې چې څښتن تعالی په هر چا نه ده لورولې څوک چې د ا ښکلا خوښه کړیي د هغه مینه هم تلپاتې وي په او سنۍ زمانه کې د اسې انسانان ډېر کم دي چې خاوند پرې د سیرت او صورت دواړه ښکلاوې لورولې وي.

په خبرو کې یې ورولوېدم. کاکا په دوی کې دې کومه ښکلا لیدلې ؟

خو هغه خبره په بله واړوله.

ارسطو وایي چې مینه یو روحي تسکین دی او د دوو روحونو عاطفي تړون ته مینه وایي چې یوازې روحي لذت لري او له جسم سره یې تړاو نه شته خو افلاطون وایي چې مینه بې له جسمي وصال نه مینځ ته نه راځي بچیه زه د ارسطو پلوی یم هغه بې له دې چې زما خبرې واوري همداسې لگیا وو ما هم د کیلو پیسې ورکړې او د ټولگي په لور روان شوم له یوډول زهني کشمکش سره مخ وم که رېښتیا وو ایم دومره پخې خبرې مې د عبدل کاکا په څېر یوه کراچیوان باندې نه لورېدلې.

وختونه په بیړه روان وو د عبدل کاکا د کیلو په رېړۍ به چې ورپېښ شوم نو ضرور به د دواړو تر منځ دا ډول بحثونه کېدل کله کله به مې چې کوم شعر وروا ورولو نو سمه کره کتنه به یې پرې پیل کړه.

ښه مې په یاد دي چې د تصوف او کره کتنې په ساعتونو کې به زموږ د ټولگي خواته راغی رېړۍ به یې پرېښې وه او د کړکۍ څنگ ته به یې د استاد لکچر ته غوږ نیولی وو که په کومه خبره به یې نیوکه او تبصره لرله نو بیا به یې یوازې ما ته هغه وخت کوله چې د رېړۍ خواته به یې ورغلم نو رما هم دا هېره کړه چې هغه یو کراچیوان دی د پوهنتون دیوه خواره ملگري په څېر مې خبرې ورسره کولې خو د دې سره سره مې د هغه د ژ ده کړو او تېر ژوند په اړه معلومات تر لاسه نه کړل په شخصي پوښتنو مې چې تنگ کړن وعده یې راسره وکړه چې کله په څلورم کال فارغېدلې نو د خپل ژوند یوه کیسه در ته کوم چې ستا هره پوښتنه به ځواب کړي بیا یې ولیکه د لنډې کیسې لپاره ښه موضوع ده نور نو ما هم په دې اړه پوښتنې نه ترې کولې.

000

په څلورم کال کې چې له پوهنځي فارغېدلم له خپل مونوگراف نه تر دفاع وروسته نېغ د عبدل کاکا خواته ورغلم سترگې یې له اوښکو ډکې وې خو وېل یې چې دا د محصلینو په فراغت د خوښۍ اوښکې دي ، دواړه د صبر تریوې ورې ونې لاندې کېننا ستو بې له دې چې زه خپله کړې وعده ورياده کړم غربو نیولې غوندې په خبرو شو.

بچیه !ستا ټول ټولگیوال او دان ور هلکان چې سږکال فارغیږي زما څلور کلن ملگري دي د هغوی په فراغت خوشحاله یم خو په بېلتون یې ژاړم هغوی به ما یو کراچیوان بولي خو زما په زړه کې اوده احساسات او سپېڅلې جذبه د یوه ساده کراچیوان نه بلکې دیوه خواخوږي انسان ده ستاسې تگ ما په دې باوري کوي چې هر څه پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري هيله کوم چې له دې ځايه لاړې نو خپل بوډا اکا کا دې هېر نکړې ماله تا سره وعده کړې وه چې خپله کيسه به درته کوم دا کيسې مې تر اوسه چا ته نه دي کړې خو زه يقين لرم چې ته به زما په خبرو باور وکړې.

بچيه ! نږدې د برش کاله وړاندې زه هم ستا غوندې زلمي وم د همدې پوهنتون او همدې پوهنځي محصل وم په ټولگي کې مې تر ټولو لوړې نمرې اخيستې مو ږ هغه مهال په يوه ټولگي کې شپېته کسه وو نيمايي هلکان او نيمايي نجونې وې دا پوهنتون او س جگړو يو څه خراب کړ خو هغه وخت هر څه ديوه رنگين خوب په څېر ښکلي وو دا ونې او گل بوټي هغه وخت وا ړه وو خو ډېر پاک صفا او تازه وو ښځې او نارينه خدمت گاران به يې لرل هره خوا په دې پارکونو کې ښکلي چمنونه زرغون وو او چوکۍ په کې لگېدلې وې څه به درته وايم هر څه ښکلي وو بس يوازې زما قسمت خراب وو په دريم صنف کې وم يوه ورځ استادانو ټولگي ته يوه نوې نجلۍ راوسته ټولو ته يې معرفي کړه.

دا انجيلا ستاسې نوې ټولگيواله ده چې اوس اوس له بهره راغلې پخوا يې پوهنځی په همدې ټولگي کې پرېښې وو اوس يې له سره وايي. هغه به د خپل عمر په ځلورويشتم يا پنځه ويشتم پسرلي کې وه.

داوخت يې د خپلې رېږې په لور شا وخوا وکتل او خبروته يې دوام ورکړ. هغه دومره ښکلې وه چې سترگې يې په ليدو نه مړېدلې د ټولگي له ټولو نجون وسره يې مجلسونه په زړه پورې او خواږه وو خوله هلکانو سره يې کار نه لرلو په درسونو کې هم سمه د بلا لور وه لکه او ر ژبې نطاقه چې په څو الفاظو کې يو عالم خبرې ځايوي دې به هم اضافي خبرې نه خوښولې بله دا چې څو بهرنې هېوادونه يې هم ليدلي وو.

د انجيلا په ليدو زما حالت پوره تغيير وکړ که رېښتيا درته ووايم له زړه نه مې خوښه وه له استادانو سره به يې هم په ټولگي او بهر کې په بې غورۍ بحثونه کول خو زه نه پوهېدم چې هغوی يې ولې دومره خيا ل ساتلو زما د مينې څو پيغامونه يې په ډېره بې غورۍ رد کړل او په سپکو سپورو يې ولمانځلم هغه وخت زه په ليليه کې نه او سېدم کور مې په ښار کې وو پس له وخت مې دکانداري کوله خو هتله به مې هم انجيلا په خيال کې گرځېده يوه ورځ مې په کور کې يوا وږد ليک ورته وليکه په پخوا ادبياتو اون وو استعارو مې سينگار گړ.

د هغې له بې غورۍ مې خپل شکايتونه ورته وليکل په اخرکې مې ورته و ليکل که ستا پلار انسان وی نو تا ته به يې مينه درښودلې وه دا خبره که څه هم ښکنځلو ته ورته وه خو د زړه له درده مې وليکله

ليک مې راسره واخيست چې سبا ته يې په يوه ډول ور ورسوم هغه وخت په پوهنتون کې د مينې څرگندولو يوه طريقه دا وه چې په لاره کې به يې نجلۍ ته ليک وغورځولو او نجلۍ به او چت کړ ما هم دا طريقه غوره وبلله ځکه د دې لارې د بل چا د خبرېدو وېره نه وه سبا ورځ موقع په لاس را نغله ليک مې په جيب کې وو دويمه ورځ يوه ټولگيوال راته وويل چې انجيلا هر سهار يو ځل د پوهنتون رياست ته ځي او بيا ټولگي ته د درس لپاره حاضرېږي زه هم بله ورځ سهار د پوهنتون د رياست مخې ته لاړم خو انجيلا رېښتيا هم زما له ورسېدو وړاندې رياست ته لاړه زړه مې د ربا کوله ليک مې په لاس کې نيولی وو نږدې نيم ساعت وروسته انجيلا په ناز نخرو له رياسته راووته ليک مې له دروازې نه لاندې په زينه کې ورته گذار کړ خو انجيلا په همدې وخت کې پښه نيولې شوه چې ناڅا په د پوهنتون رئيس له دروازې راووت او په انجيلا يې غږ کړ.

لوري لړتم شه جوړه به ځو.

د رئيس په لاس کې ښکلی د ډيپلومات بکس وو په گړند يو قدمونو له انجيلا رامخکې شو دويمې زينې ته چې رسېده په زينه کې يې په يوه پراته کاغذي پاکټ سترگې ولگېدې ليک يې راوچت کړ بې له دې چې څه ووايي خپلو عينکو ته يې نږدې کړ زما په سترگو توره شپه شوه له هغې ځايه مې پښې سپکې کړې دوې ورځې له وېرې پوهنځي ته نه راتلم زه تر هغې ورځې په دې نه پوهېدم چې انجيلا ولې هره ورځ ټولگي ته له راتلو وړاندې د پوهنتون رياست ته ځي او رئيس يې څه کېږي دريمه ورځ د پوهنتون انگړ ته نه وم داخل شوی چې د دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو لاس نیولی ریاست ته بوتلم هغه څه چې ریئس او استادانو راته وویل اوس په خوله نه راځي ریئس ته دسپکاوي په توریې په زورله پوهنتونه وشړلم پولیسو هم څوورځې ښه وډبولم اود وهلو زده کړه یې راباندې وکړه دا.دومره بده خبره نه وه خو ریس د حاکم مهم غړی وو.

پوهنتون رانه پاتې شو ډېره موده په عصبي تکلیفونو اخته وم دهرانسان لومړی مینه نه هېریدونکې ده هېرول یې بیاد هغه د واکه وتلي وي چې لږجوړشوم بیاترننه زه یم اواربړی اودپو هنتون انګړ اوس نه هغه استادان شته نه زده کوونکي خوزه بیاهم له دې پوهنتون سره مینه لرم د انجیلا یادونه مې اوس هم سوزوي.

دعبد ل کاکا ستونی له سلګیو ډک شو زه هم دملګروسره د ورستیو شېبو د تېرولو لپاره پاڅېد م

۱۳۸۷\۹\۲۱

ننګرهارپوهنتون

بې وطنه

نورنوزموږ زاریواوټینګار هېڅ ځای نه نیوه پولیسودمها جرودکمپ مشرته دوه ورځې وخت ورکړی ووچې کمپ خوشي کړي اونورنو خپل وطن ته ستانه شي که نه دریمه ورځ سهاربه یې جونګړې له کالیوسره یوځای په بلډوزرونو ونړوي پلارمې هم د نورو ورځوپه خلاف ډېر خواشینی وو. دمابښا م له ډوډۍ وروسته مې مورجانې ته په دې قناعت ورکړچې پردی کټ ترنیموشپووي که نن نه وي نوسبابه خامخاپولیسو دغه کورونه ورانول خپل کلي کورته به لاړشو اووراني ځمکې به له سره اباد کړو دلته هسې هم چندان دانسانانوزنده ګي نه لرو بس یوازې ژوندي پاتې یو اودجګرووېره راسره نه شته.

مورمې سوړاوسېلی وکړاوماته یې وکتل

سړیه ددوی تالیم مالیم به څنګه کېږي خدا ی خبر هلته به وشي اوکنه ؟ هسې زماغوندې بې سواده پاتې نه شي.

موربه مې پلارته سړی ویلو اوډېرځله به ماته پدې خندا راغله خونن خندامندانه وه زه هم وېرې اوذهني کشمکشونولاندې کړی وم.پلارمې دورته ډډ ه ووهله اودتیلي څراغ په رڼاکې یې ماته وکتل:

بچیه !اوس په ښه بدپوهېږې دومره څه دې زده کړې چې یومامورمیت وکړی شي

سباته چې لاړې دمکتب نه دې کاروبارخلاص کړه نورنو باید په یوه بله تمه پاتې نه شوڅومره زرچې داوطن پرېږدو ښه به وي.

پلارمې ستړی وواودمورمې هسې فکرخراب وو زه هم دې فکرونو په مخه کړی وم چې څنګه به هغه ټاټوبی هېرکړم چې خاپوړې مې په کې کړې دي همزولي اوملګري په کې لرم په خاوروکې مې یې لوبې کړې ښوونځی مې په کې لوستی دا راته ترټولو سخته خبره وه چې دومره زر هر څه هېر کړم خو د دې سره سره دښارپه کوڅو او ښوونځیو کې خلکو دمهاجرمهاجراوبې وطنه نارې راپسې وهلې او ځان راته ددې ټولو سره نااشنابښکارېده

په همدې فکرونواودیوه نالیدلي کلي په لوردستومانه سفر خیالونو دخوب څپه راباندې راوسته اوپه پردي هېوادکې دخپل اولس کلن ژوند ټول یادونه زماپه ذهن کې دفلم دصحنې په څېروګرځېدل

***

سهاروختي له چای خوړلو وړاندې دښوونځي په لوري لاړم دکان ته په رسېدو مې پلاررا باندې غږ کړ

والکه !نن دې ټول کارونه خلاص کړه چې دکورپنډ ې تړو نورنوهغه هم ددکان په کارون مصروف شو اوزه دښوونځي په لورپه نهیلي زړه روان شوم دښوونځي له دروازې نه وم ننوتلی چې دپولیسو ګاډی ودرېده اوراضیه ترې راښکته شوه هغه زماټولګیواله وه پلاریې دپولیسوغټ افسروو راضیه به دڅوارلسو پنځلسوکالو وه خو ماغوندې هلکان ورسر ه دماشومانوغوندې ښکارېدل هغه هم ښکلې وه اوهم یې په درس کې په ټول ټولګي کې سیال نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم زموږ ښوونځی د ډېرو شتمنو کسانو لپاره نه وو خو پلاريې د دې لپاره دلته راوستې وه چې يو ورته ښوونځی نږدې وو او بل دا چې په ښو نومرو فارغه شي

راضيي په تېرو څو کلونو کې زما سره ډېر بد چلند کاوه مهاجر او غبي به يې بللم که هغه مې د زړه نه نه خوښېدی نه کله به مې يې هم دا کنځلې او له سپکاوي ډک الفاظ نه وو زغملي خو ښکلايي زه په هر څه ړوند کړی وم همدغه ويرې چې بيا به راته ښکنځل وکړي زما له لپاره د هغې د مينې اظهار گران کړی وو

زما ليدو يوه شېبه تم شوه او له مسخرو او ټوکو په ډک لهجه يې را باندې غږ کړ

نهاجره !چې په کورکې مو چای مای نه پيدا کېږي چې دومره وختي راغلې ...نه جي غلطه شوم پروپيسران خو تل خپلو دند و ته وختي حاضري ورکوي هسې نه چې کومه زمه واري وربا ندې راشي که سنگه ؟

زما زړه له درده وپړسېده په سترگوکې مې اوښکې راډنډ شوې او ځا ن راته ديوه بې ضرورته انسا ن په څېر ښکاره شو نور نه هغه ما ته يوه ښکلې نجلۍ نه ښکارېده هغې په تېر و څو کلونو کې هر ساعت ما او يو څو نورو مهاجرو ته د خپلو ملگرو په بدرگه داډول خبرې کولې خو موږ به په عاجزۍ په غوږونو کې مالوچ منډلي وو او په يوه پردي هېواد کې مو د خپلې بې وسۍ ننداره کوله

زما د نورو مهاجرو ملگرو کډې چې لاړې بيا نو زه د هغوی لپاره د ساعتېرۍ يوه ښه لوبه وم

په ژړغوني او له تاثره په ډک اواز مې ور باندې غږ کړ

راضې نور نو بس دې سبا که نه وي نو بل سبا ستاسې له ملکه د تل لپاره ځم دا ښوونځی به يوازې تا ته پرېږدم يوازې نن ورځ اجازه راکړه چې خپل اسناد له ادارې څخه ترلاسه کړم

د راضيي په رنگ کې نا څاپي بدلون راغی ځا ی په ځای حيرانه پاتې وه درېده خوزه مخامخ ادارې ته لاړم خپله عريضه مې ورکړه او په انتظار کېښنا ستم دا دارې له لويي کړکۍ ته مې کتل چې ټول زده کوونکي له لين وروسته ټولگيو ته روان شول خو راضيه وړاندې ادارې ته مخامخ ترونې لاندې حيرانه ولاړه وه او له سترگويي مړې اوښکې رواني وې په څو ساعتونو کې کار خلاص شو له مديرصيب او نورو ښوونکو سره مې خدای پاماني وکړه مخامخ خپل ټولگي ته د خدا ی پامانۍ لپاره روان شوم خو راضيه لاهم د ښوونځي په انگړ کې ترونې لاندې ولاړه وه او زه يې د سترگو له کونجونو څارلم کله چې ټولگي ته ننوتم دا هم راپسې راغله له ښوونکي او ټولو ټولگيوالو سره مې مخه ښه وکړه راضيه هم په خپله څوکۍ ناسته وه د ښوونکي په ځای يې له حسرته ډکې سترگې په ماکې خښې کړې وې

کله چې له ټولگي وتم نو د ټولو په سترگوکې حتې د هغو هم چې زه يې مهاجر او بې وطنه بللم اوښکې وځلېدې له وره مې چې د باندې قدم کېښود بې اختياره مې د راضې غږ غوږونو ته ورسېد

حميد جانه !کډه مو څه وخت ځي ؟

داغږ دومره بې اختياره د هغې له خولې ووت چې نه يوازې مابلکه ټولو ناستو زده کوونکو په حيرانۍ سترگې وروا ړولې د راضيې په څېره کې د پرېشانۍ او اضطر اب نښې له ورايه ښرگندې وې بله دا چې دالومړی ځل وو چې ما يي له خولې نه په دومره ناز د مهاجريا بې وطنه په ځای خپل نوم اورېده ځان مې ناگاره کړ او په خپله مخه روان شوم

دويمه ورځ سهار مهاجرو ل زموږ کډې په يوډول بهرنيو لاريو کې چې ټولې په يو رنگ وې او په ترپالونو يې سرې ټاپې پرې لگېدلې وې بارشوې او د پوليسو د گوابس سره سم بلډوزرونه راورسېد ل د کمپ له دروازې چې وتم د لارۍ له پاسه مې راو کتل لاندې راضيه په دروازه کې ولاړه وه د پلاستيکي گلونو او څونورې کڅوړې يې په لاس کې وې او په حسرت نيولې څېره يې له ساتونکو کمپ ته د ننوتلو اجازه غوښته خو زموږ د کډې لارۍ په ډېره بېړه روانه شوه د لومړي ځل لپاره مې حس کړه چې هغې نور دا هېر کړي چې زه يو مهاجر او بې وطنه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده

پاچا په خپله زرینه چوکۍ کې ځان تاووکړد ملکې خواته یې ناځاپي سترګې وروا ړولې چې دغاړې په هاریې ګوتې وهلې او په خبره کې یې دژور خفګان نښې له ورایه برېښېدې خو پاچا بېرته دربارته وکتل او ویناته یې دوام ورکړ

ښاغلو !دلښکراعلی سرلښکر لاهم نه دی راغلی خوزماخبره په غوروا ورئ زما پلار معظم ټولواک دې خدای وبښي دننګ او غیرت په دې ډول خبروا و معاملو کې یې چاته دومره دخبرو او مشورو موقع نه ورکوله هغه هرڅه په توره فیصله کول او یوازې دمېړنیو قدرورسره وو خوکله چې هغه له خپل مرګ یو ساعت وړاندې ددغه هېواد دپاچاهۍ تاج زماپه سر کېښود نو یوه خبره یې راته دوروستي وصیت په ډول وکړه هغه داچې له دربارسره به په هره جګړه او جشن کې مشوره کوم که ماته مې خپل پلاردغه وصیت هم نه وی کړی نو مابه په داسې ورځو کې لکه نن چې زموږسرلوړی ولس ورسره مخ دی له تاسې سره مشوره کوله خو زه نه پوهېږم چې سرلښکر صیب له مانه په څه خبره دومره خفه دی چې تراوسه دربارته نه دی حاضرشوی

ښاغلو !نن هغه ورځ نه ده چې تاسې په داروښادمعظم ټولواک په ژوند دخپلو دښمنانو دځپلو لپاره په خپله خوښه دجګړوډګرونو ته روان وی نن زموږ دښمن موږته ګوا ښ کړی هغوی فکرکړی چې دمعظم ټولواک په مړینه زموږ پاچا هي کمزورې شوې اودوی فکرکوي چې دخپلو تېروماتو جبران به وکړي

په دربارکې ناڅاپي چیغې شوې

موږدخپل ځوان شهزاده په مشرۍ دخپل سرا ښښود لوته له همدا اوس نه تیاریو موږ به دخپل دښمن دپاچاهۍ تخت دخپل ځوان ټولواک په پښو کې خاورې کړو

ژوندی دې وي زموږ شهزاده !

ژوندی دې وي زموږ شهزاره !

پاچایوځل بیادلاس په اشاره هغوی غلي کړل خویوسرتېری لا هم ولاړوو

ښاغلِو !شوراوزوږنه ته حاجت زموږ هېواداو پاچا هي په خطرکې ده هغه خاوره چې تراوسه ددښمن په پښو نه ده لګېدلې دښمن یې دلاندې کولو نیت کړی خوزه وایم چې دغه ویاړلې خاوره به زموږسرتېري په خپلو سرونو وساتي

ولاړسرتېري لاس اوچت کړاودخبرواجازه یې وغوښته په ادب یې خبرې پیل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ټولواک !داځل به جګړې ته یوازې سرتېري نه بلکې ټول اولس به روان وي زه د سرلښکرساتونکی یم هغه بهر دلښکرلیکې معاینه کوي اودتیارسی. قومانده ورکوي ډېرزربه ستاسې په حضورمشرف شي

سرتېري سلامي وکړه اوپه خپل ځای کښیناست دملکې نه نیولې ددربارترهر وزیر پورې په ټولو دخفګان سیوری خپورووپاچادجګړې په اړه خبرې کولې چې یوسرتېری له سلامی. اورسمي ادابو وروسته راننوت او غږېي وکړ

ښاغلی عالم پنا ه دې ژوندی وي دقدرمن سرلښکر ستاسې په حضورکې دمشرف کېدواجازه غواړي

پاچاپه لوړاواز ځواب ورکړ

احمقه !دهغه په مخ چاددربار دروازې تړلې دي زرېې راوله ډېره وخته دهغه په انتظاريم اوس په له خیره وروستی. پرېکړه کوو

ټولو ددربار دزرینې دروازې په لوري وکتل دروازه خلاصه شوه یودپاخه عمرخاوند چې لوړقد ،اوږده ږيره ،اوږده بانه یې لرل سرترپښو په زغره کې پټ وو راننوت په مخ اولاسونویې دېخوانوزخمونو نښونښودله چې دځوانی. عمرېې ټول په سختوجګړوکې تېرکړی دی ټولو ته یې سلامي وکړه اوبیامخامخ دپاچااوملکې خواته ورغی په ملاخم شو بیادوه دری. ګامه شاته په ادب ودرېد.

صیب دلښکرپه نظم بوخت وم وبښی چې په وخت ستاسې په حضورمشرف نه شوم

پاچا اوملکې دواړودلښکرمشرته وکتل پاچا پوښتنه وکړه

هغوی به کله روانېږي ؟ هروخت چې یومناسب قومندان ورته پیداشي

پاچاحیران شو اوله خپلې زرینې چوکی. راپاځېد

داڅه وایې ستانه به مناسب سرتېری زموږ په پاچاهی. کې چیرته وي ؟ ته هغه څوک یې چې زماپلاردغه پاچاهی. تاج زماپه سرایښی خوتوره یې تاته درکړې داتوره تاته هسې نه ده درکړل شوې ته چې کوموجګړوته تللی یې نوموږ خپل بری یقیني ګڼلی

دلښکرقومندان یې خبره ورپرې کړه

زه غواړم چې داځل دې دلښکرمشري ستاسې نازولی شهزاده وکړي ستامشرزوی اوس دادې پنځه ویشت کلن دی ددې جګړې لارښوونه باید هغه وکړي زه حاضریم چې دیوه عادي سرتېري په بڼه دهغه ترمشری. لاندې وجنګېږم

دپاچاپه څېره کې دپرېشانی. اوخفګان نښې لازیاتې شوې څوقدمه وړاندې راغی اودسرلښکرپه اوږه یې لاس کېښود

ښاغلیه !ته زموږدپاچاهی. توره یې تاسره داخبرې ښې نه دي ته یوازینی کس یې چې په دربارکې دې هره خبره اوربدل کېږي خوددې سره سره په دربارکې داخبره خپرېږي چې ته زمانه خفه یې ؟

سرلښکرمخ ددربارخواته راوګرځولواوپه خبروشو زه یوسرتېری یم دسرتېرودعمل اوازمویښت ځای دجګړې ډګروي نه چې ددربارپه قالینوودرېږي اود طوطي غوندې خبرې وکړي

ښاغلو !زه دخپل زړه خبره غوڅه کوم دتېرودوومیاشتو راهیسې زموږدپاچاهی. شهزاده نه معلومېږي په لښکردهغه په اړه دووخبروزوراخیستی یوداچې هغه معظم پاچاپه دې تورو ژلی چې دهغه په وړاندې دپاچاهی. دعوه ونه کړي بله داچې ټولواک صیب غواړي هغه زمونږنه پټ وساتي هغه دجګړې له میدانونو ،تورواو مرګونو لرې یو نازولی ځوان رالوی کړي اوڅه ضرورته ونه رسیږي حا ل داچې هغه په دې هرڅه پوهېږي معظم ټولواک بایدزموږدپاچا هی. دنورو ټولواکانو په څېر دشهزاده ګانو او په زړونوکې دنازاونخرو په ځای دجګړې ،سپا هیتوب ، غیرت ،قربانی. اومرګ کیسې پربېږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خپل تاریخ یوازې د همدغه ځانګړتیاوو په اساس له نورو پاچاهیو پېل کړې یو او ملت مو په سرلوړۍ ژوندکوي که معظم ټولواک زموږ دپاچا هی شهزاده له همدې وېرې وژلی وي نوزه دداسې پاچاهانو لپاره دتورې اوچتول څه چې دجګړې په وړاندې یوقدم هم ګناه بولم که شهزاده ژوندی وي نوزموږ دلښکرمشرې دې ضرورورسپارل شي ماته دجګړې له ډګره د سر تېرور وزل ډېر ضروري دې ښاغلی شهزاده مادوه میاشتې وړاندې دخدای ښېښلي مشر ټولواک په وخت کې دجګړې په لومړیو لیکو کې لیده هغه مهال چې دلښکر مشري زموږ داوسني ټولواک صیب په غاړه وه په هغه جګړه کې زموږ دریمه برخه سر تېري ووژل شول خو بری مو ترلاسه کړ ما دجګړې ټول مړي وکتل چې خپل ملګري کو چنی شهزاده پکې وګورم خوهغه په مړوکې نه وو راته معلومه شوه چې بېرته راغلی دی خو......

پاچا دخبرو بس کولو اشاره ورته وکړه او دربار ته یې وکتل ټولو وزیرانو په چوکیو کې خپل اړخونه بدلول او خولې یې له حیرانۍ وازې نیولې وې

ښاغلو ! اوس ددې وخت نه دی چې په دې وړو وړو خبروبحثونه وکړو که زموږ دپاچاهۍ دتېرو بریو تاج دلښکر دسر قومندان صیب په سرنه وی نو نن به بې سر دتل لپاره له تنې مخه ښه کوله دا لومړی ځل دی چې په یوه پاچادخپل بچي دوژلوتورلګول کېږي خوکه سباته زموږلښکر ددښمن تربښاراوزندانه ورسېږي نودلښکرښاغلی مشربه بیاپه خپلوخبروپښېمانه وي

پاچا سرلښکرته وکتل او ارام په څوکۍ کښېناست خو سرلښکربیاخپلو خبروته دوام ورکړ

زه ستاسې یو سرتېری یم زه هغه کس یم چې دوه میاشتې وړاندې مې ددښمن سره په جګړه خپل درې واړه زلمي زامن دسلګو او ځنکدن په حالت کې په وینو لړند پرېښودل او ددښمن اسونو یې جسدونه له پېڅند ګلوۍ ویستل هغوی درې واړه زمادزړه ټوټې او د شهزاده ټولګیوال وونن دهغوی نوم نښان نه شته اونه یې ددې ځمکې په مخ دمزارپه نامه څه موجوددي زه له معظم پاچانه داپوښتنه کوم چې زمادغه درې نوم ورکې زامن اوددې پاچاهۍ یوشهزاده دکومو ځانګړتیاوو په اساس سره بېلېږي

ښاغلو !ماکومه کوستاخي نه ده کړې مایوازې هغه له حقیقت نه پرده پورته کړه چې دربارمشران یې دخپلو مقامونو دساتلولپاره نه شي ویلی زه یوازې داوېل غواړم چې په دې دربارکې بایدیوشهزاده اودلښکرعادي سرتېری هېڅ فرق ونه لري چې داپه تېروزمانوکې زموږ دپاچاهۍ دپاتې کېدویورازوو معظم ټولواک ! که زموږ شهزاده ګان همداسې په ناز اونعمتونوکې دجګړې له ډګره لرې دشاهي ماڼۍ په ښونو او دمرمرینو ماڼیو په پالنګونوکې رالوی شي نو داسې و

ګڼه چې سرله اوسه زموږدشاهي ماڼۍ دبنسټ ډبرې په وتو شوې او تاریخ........

سرلښکرلاخبرې نه وې خلاصې کړې چې ددربار دروازه خلاصه شوه یولوړرتبه سرتېری دپاچا خواته په ساه نیولې اندازې دپاچامخې ته خبرې په ورخطا اندازخبرې پیل کړې

صیب ددښمن لښکرزموږدسرحد یوکیلومترۍ ته رارسېدلی او په ډېرې تېزۍ سره زموږ دې خواته راروان دی که سرله اوسه یې مخه ته وررووان نه شو نوزموږ له سرحده به راداخل شي اوزموږ پاکه خاوره به په خپلو قدمونوناولې کړي

په دربارکې شورجوړشوټول پا څېدل سرلښکر دملکې او پاچالاسونه ښکل کړل او بې له څه خبروله درباره په منډه ووت.

* * *

دپاچا هۍ په سرحد کې له دولس ساعته سخې جګړې نه وروسته ددښمن لیکې کډې وډې شوې او سرلښکر یې د پاچا هۍ د سرلښکر د یوغیښي ښکارشو هره خوا ددښمن د سرتېروامبارونه جوړوو هره خواویرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کریږي او رېدل کېدي نو رنو د پاچاهۍ سرتېرو ته يو ازې د دښمن تعقيبول ورپاتې وو ، ټوله شپه په ښار کې نښتې راونې وې د دښمنانو پاچا او ملکه هم په تيارو کې په تېښته بريالي شول د سهار د لمر راختو سره د لښکر مشر د پاچاهۍ بيرغونه د ښار په ټولو لوړ ز برجونو ورپول بيا په اس سپور شو او د زندان دروازه يې ماته کړه د زندان نيمايي برخه هم د ده د لښکر هغه سرتېري وو چې د تېرو جګړو په مهال د ښمن نيولي وو ، سرلښکر ته ټولو زندانيانو په خوښۍ غاړې ورکولې او خولې يې له خوښۍ وازې پاتې وې سرلښکر د زندان ديوې ښکلې وړې کوټې قفل مات کړ او دروازه يې خلاصه کړه د پېلوځې په تته رڼا کې يې په يوه بندې ستر ګې ولګېدې چې په لاس او پښو کې يې زولنې وې، سر يې ځوړند اچولی وو ، سرلښکر د هغه سر له زنګون را او چت کړ بندي چې په مخ او لاسونو يې د زخمونو نښې وې ده ته مخامخ وکتل د سرلښکر خوله له حيرانۍ وازه پاتې شوه ،توره او خنجر يې له لاسه پرېوتل او بندي يې په غېږ کې ټينګ کړ

زما شهزاده ! زما د زړه سره !زمريه !زما فکرونه غلط وو ما فکر کاوه چې ته به مو ږ نه پټ د پاچاهۍ په ماڼۍ کې د عيش او خوښۍ ژوند تېروې ما و بښه ژوندی د ې وي زمو ږ معظم ټولواک ،راځه ته نو ر بندي نه يې راځه ښاغليه !چې د دغه ستر بري زېری خپل د ربار ته کړه يو سو د سرلښکر له ستر ګو اوښکې را ماتې شوې او د شهزاده د زولنو په ماتولو بوخت شو.

١٣٨٨\٢\١٦

وروستی فصل

په خپل ورځني مهال وېش کې يې د شپې يوه اوږده برخه د خپل نوي داستان د ځينو برخو ليکلو ته ځانګړې کړې وه.

هغه به چې ماښام ناوخته د ورځپاڼې له دفتره کورته راغی نو د ورځنيو تود و پېښو او خبرونو ليکلو به يې ذهن د ومره خوړلی وو چې د کورنۍ د غړو سره به يې هم په ورين تندي خبرې نه کولې د ډوډۍ تر وخته به يې په يوه او بله ځا ن بوخت ساتلو په ذهن کې به يې لا هم ورځنۍ پېښې او خبرونه روان وو.

هغه به په همدې ځوانۍ او مجرد ژوند کې د ومره فکري او خاموش وو چې ډېر د پاخه عمر او سپين ږيري کسا ن هم داسې نه وي خو کله يې چې په ورځپاڼه کې خپل پرلپسې داستا ن پيل کړ نو طبعه يې ترپخوا هم نا ارامه شوه او ديوه ناکا م مين په څېر به يې چرتونه وهل ورو وروېې د کورنۍ غړي هم ورسره بلد شول او هغه يې په دې اړه سپيناوي ته نه مجبورولو له ډوډۍ خوړلو وروسته به سيخ خپلې کوټې ته ننوت وربه يې ځا ن پسې بند کړ او د داستان په ليکلو به بوخت شو ډېرې پاڼې به يې توري کړې خو چې د لوستلو وروسته به يې خوښې نه شوې ټولې به يې څيرې کړې او ليکنه به يې له سره د خوښۍ په څرګند ولو پيل کړه ترهغه به په ليکنه بوخت وو چې د خپل داستان له اتلانو سره به په خپله په خوب کې روان شو له هغو سره به يې خبرې پيل کړې هر يوه به ورته چيغې وهلې چې داستان يې ژر خلاص کړي ډېر و به ګيله ترې کوله چې ولې يې کېسې د ښار ز رګونو خلکو ته رسولې.

سهار به چې ليکوا ل د خوبه راپا څېده نو ګڼې پاڼې به تر بېنه لاندې پرتې وې نن ما ښا م يې د ورځپاڼې د مدير نه اجازه وغوښته او ورته ويې ويل چې د داستان وروستی فصل ليکې هغه د خپل دې داستا ن په سبب د ورځپاڼې په مدير د ومره ګران وو چې هرغوښتنه يې منله نو ځکه خو يې نن هم اجازه ورکړه چې د داستان وروستی فصل بشپړ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لارويې په ذ هن کې بېلابېل فکرونه ګرځېدل هغه مجبوروو چې نن شپه دداستا ن اتل ووژني هغه کس چې دتېريوه کا ل نه راپه دېخوا د هغه دنيموشپو ملګری وو اودزړه کېسې يې ورسره کولې په وروستي فصل کې دداړه مارانوله خواددداستا ن شريف اتل له ټولو ملګروسره وژل کېدولو .

هغه له ځان سره فکرکاوه لکه په ريښتيا چې بيګاته قتل کوي ځا ن ورته يو قاتل ښکارېده هغه دداستان په پيل کې دمقدمې په ډول ليکلي وو چې دايوريښتنی داستا ن دی خودايوازې د ه ته معلومه وه چې په څومره مهارت يې په يوه خيالي داستان دورځپاڼې له مسئول مدېرنه نيولې ترهرعادي لوستونکي تېرايستلي دي.

دداستا ن اتل ورته دومره ګران شوی وو چې اوس ورته دوروستي فصل ليکل له حد ه سخت وو ځکه چې په دغه فصل کې يې بايد هغه وژلی وی.

دشپې ناوخته يې دکوټې ورپه ځان پسې بند کړ په سپينو پاڼويې څوځله قلم وخوځولو خوداتل دمرګ صحنې ته به چې ورلنډ شو بيابه يې زړه درد وکړ دبدماشانودډلې پياوړی قاتل به چې داتل څېره دتومانچې په دوربين کې راوسته نودهغه قلم به ځای په ځای په پاڼه مېخ شو شاپه تخته به اوړود وغځېد اوپه ګوتوبه يې لړزه راغله له ځان سره به يې په لوړاوازخبرې پيل کړې.

دهغه په ځای زه دوژلووړيم مادرورځپاڼې ټول لوستونکي ددروغوپه يوه خيالي داستان وژړول نوربايد هغوی ته حقيقت ووايم اوبښنه ترې وغواړم زه نشم کولی هغه بې ګناه ووژنم يوازې ددروغوګناه مې بس ده نه غواړم يو قاتل شم.

بيا په ځای کې راکښناست ګوتوا وقلم يې له پاڼوبل خوا زورکاوه له مجبوريته يې قلم په سرپوښ کې بند کړ دداستان لوستل يې يوځل بيا له سره پيل کړل نيمه شپه کېده چې ټولې پاڼې يې ولوستلې اودوروستي فصل سپينې پاڼې ته راورسېد زړه يې دداستان په ليکلوله پښيمانۍ ډک وو هغه نن شپه مجبوروو چې دداستان وروستی فصل وليکي اودداستان اتل له خپلوټولوملګروسره ووژني خودقتل خبره به يې په زړه دغشي په څېرولګېده.

په سترګويې تپه تياره شوه بيايې دکوټې دېوالونوته وکتل اوچيغې يې کړې.

زه قاتل نه يم !هغه هېڅ ګناه نه لري دداستان وروستي فصل ته رسېدلی يم لاهم نه پوهېږم چې داستان مې کوميډي دی که تراژېدي نه....نه داهرڅه لاهم زما په واک کې دي بايد خپله دداستان وروستی فصل شم.

قلم يې راواخيست بې اختياره يې په ليکلوبوخت شو په څوشېبوکې يې شپږ اوه پاڼې تورې کړې په تندي يې په يخه هواکې دلومړي ځل لپاره خولې راماتې شوې دداستان وروستي فصل ته يې دپای ټکی کېښود نيټه يې وليکله اوپه بيړه اوچت شوله مخامخ الماری نه يې يوه نوې تمانچه راواخيسته اوخپل تندي ته يې برابره کړه په کوټه کې له يوه درانه اوازسره ليکوال دوروستي فصل په پاڼوپړمخې راورغورځېده.

دورځپاڼې لوستونکي سباورځ دورځپاڼې ترلاسه کولوپه انتظاروو اوکله يې چې دداستان دوروستي فصل لپاره دورځپاڼې پاڼې واړولې نوپه ځای يې دليکوال تصويراوناڅاپي مړينې خبردوروستي فصل په نوم خپاره شوي وو.

۱۳۸۸\۱۱\ ۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني

که دازېرى ډېرنه لس کاله وړاندې پرې شوى واى نوشايدچې دزندان نه له وتلووړاندې به يې له ډېرې خوښۍ ساه ورکړې وه خواوس چې دولسشمر دفرمان سره سم دهغه دزندان دېرش کلن ژوندپاى ته ورسېد نودده لپاره کومه نوې اوپه زړه پورې خبره نه وه.

ادم خان اوس هغه پخوانى ادم خا ن نه وو چې هره شېبه به يې کوراوبچيانوپه يادله سترګواوښکې روانې وې هغه اوس دابيخي هېرکړي وو چې هغه يووخت ديوې شتمنې کورنۍ غړى وواودښه ژوند خاوندوولـه زندان اودغه تکې تورې کوټې سره يې دومره عادت اخيستى ووچې نورنودازادژوند خيال هم ورسره نه وو له زندانه ورته وتل داسې ښکارېدل لکه څوک چې لـه خپلې معشوقې نه جدا کېږي ،دېرش کالـه چې يوڅوک لـه خپلې کورنۍ اوخپلوانو ورک شي اودهغه غوندې په زندان کې عمرتېرکړي نودهغه زړه به خامخا ددردونوپه کرونده بدلېږي

ولسمشربه خداى خبردکومې خوښۍ پـه وياړدغـه مجرمين معـافي کـړي ووکـنـه هسې خوا خترونـه پخـواهم تېرېدل خودادم خا ن غوندې زندانيانو ته يې رښتياهم کارکتلى وو

ادم خان لاپه دغه ذهني کشمکش کې وو چې يوه سرتېري دروازه ورخلاصه کړه يوه جوړه جامې يې په مخ کې ورته وغورځولې اوپه خندا ډوله لهجه يې ورته زياته کړه:

ـ پاڅه خېرنه !اوس دې لکه چې کورته زړه نه کېږي ادم خان په رډورډوسترګو سرتېري اوبياجاموتـه وکتل خو هغه ورته بيايوقدم راوړاندې شو.

هسې ولسمشرپه تاسې مردارخوړومهربانه شو پاڅه په نيم ساعت کې جامې بدلې کړه کوټې ته بل زنداني راځي کوراوخپلوا ن به لرې،کنه بياپخواني يادونه درته تازه کوم دپخوانويادونوپه اورېدوسر ه ادم خان په ځاى کې رانېغ شو

ـ ځم صيب ځم .....هسې پښې مې لړېدردکوي !

* * *

په کلي کې سهاروختي شورما شور وو هرچادا اختر لپاره تيارى نيوله دقربانۍ مالونوپه هرانګړاومال ځاى کې بغـارې وهلې دجومات ملاصيب پـه لاسپيکرکې ويناکولـه اوخلک يې ښوکارونواودقربانۍ فضليت اويودبل سره پخلاينې ته رابلل په همدې شېبوکې يوډنګروچ کلک انسان چې لويه خېرنه ږيره اوزېړرنګ يې لرلواودچرسي غوندې ښکارېده کلي تـه ورننوت لـه شانه يوه ډلـه شوخ ماشوما ن ورپسې ووا ودلېوني لېوني نارې يې پسې وهلې.

ادم خان په دې دېرشو کلونوکې هرڅه هېرکړي ووخودخپل کلي نوم يې نه ووهېرکړى په ښارکې يې هم خپل پخوانى کورپيداکړ خوپيره دار ورته وويل چې دکورمالکان ټول دا اختر لپاره کلي ته تللي دي

ديوه لوکس اوښکلي کوردروازه يې ټک ټک کړه په لومړي ځل يې په زړه کې سبک پيداشو زړه يې درزا پيل کړه دخپلې کورنۍ ددېرشو کلونوپخواني يادونه يې په ذهن کې وګرځېدل په سترګوکې يې اوښکې راماتې شوې ددروازې ددويم ټک ټک سره دانګړنه دچادپښوښکالواواز راغى اوبې لـه ځنډه دروازه خلاصه شوه يوه شل کلن ځوان ادم خان ته په کرکجن نظروکتل اوپه غوصه يې خبرې پيل کړې

مردارخوره ولې زنګ نه وهې چې ددروازې رنګونه الوزوې نن ورځ دسوال اوسوالګرۍ نه ده چې تـه دلتـه ولاړيې وام ځه ددې ځايه ورک شه که نه دپسه په ځاى به دې قرباني کړم

ادم خان يوقدم وروړاندې شو په شمېرلو الفاظويې خبرې پيل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ځوانه !ته زما خپل یې زه سوالګرنه یم خپل کورته راغلی یم ځوان وخندل او زیاته یې کړه

واه واپکه دادې لابله سپکه اوس د کورد عوه هم کوې وام ځه په جومات کې کېښنه چای هم وڅښنه او خلک به پیسې هم درکړي ځه له دې ځایه دې دابده ښېره دې ورکه کړه چې زموږ ماشومان به ووېروې !

په سترګو کې د اوښکو بهیر رامات شوا و د ځوان په اوږه یې لاسونه کېښودل

بچوزه سوالګرنه یم ادم خان نه یم خپل کورته راغلی یم ځوان یو قدم ترې شاته شو او په شونډو یې قهرجنه موسکا روغوړېده.

ځه خېرنه ددې ځایه ورک شه زما ادم خان لالا خو یې د برش کاله وړاندې شهید کړ بیا زه دومره جاهل یم چې خپل ورورونه پېژنم په تېلوتېلو یې له دروازې نه لرې کړا و دروازه یې بنده کړه.

زړه یې د کاڼي په څېر کلک شو بېرته په راغلې لار روان شو د خپل کشرورور عظم خا ن خبرو یې په ذهن کې شورجوړ کړی و و پرلپسې تندیکونه یې خوړل لس پنځلس ګامه نه و تللی چې له یوه تندیک سره په ځمکه راولوېدا او له خولې یې سوررنګه وینې داره وکړه.

کتیبه لیکونکی

هرسهار به چې د پوهنتون په لور روان شوم نو ضرور به مې په لاره کې د هغه ځوان کتیبه لیکونکي پوښتنه کوله او ځو شېبې به یې په واړه کې دکان کې ورسره تم کېدلم.

دهغه په کوچني دکان کې به د مرمرینو ډبرو سپین ګرد خور وو خوله او پزه به یې په دستمال تړلې وو اوزه به یې هم په خبرو سم نه پوهېدم خو ترټولو په زړه پورې راته هغه بیتونه وو چې د نوو قبرونو لپاره به یې په نوو کتیبو لیکلي وو او هرلاروي به له دکانه بهر ورته بوځل خامخا کتل.

دیو ځو بیتونو په لوستلو به مې د غه نړۍ په سترګو کې تته شوه هرڅه به راته پیکه ښکارېدل په کتیبو ټول لیکل شوي بیتونه دومره دردونکي وو چې یوه شیبه هم ترې زړه نه صبرېده د دنیا د بدرنګۍ او د اخرت ښکلا ټولې خبرې پکې بیان شوې وې.

په ژوند لیکونو کې د ښارډېر مشهور کسا ن هم وو چې کتیبه لیکونکي ورته په خپل ذوق او ځانګړي ډېزاین د هغوی د دې نړۍ وروستۍ پتې پرې لیکلې وې.

د دغي دردونکو بیتونو ټاکنه د کتیبه لیکونکي د ځانګړي زوق څرګندونه کوله یو ځو بیتونه به یې ستاسې لپاره هم راوړم.

په مزار مې ولې پټه خوله تېــــرېږې
سپېرې خاورې خو مې غږ کولی نشي

***

داپه یاد د محبت درسره واخله
دژوندون شمعه به مړه وي مونږ به نه یو

***

راشه په سلګو کې د کفن غوټې مې پرانېزه
هغه سترګې پټې شوې چې ته ترې شرمېدې

***

ګورهم وران نه کړ ستا تصویرزما په سترګو کې
خو اخېرمېږیانو کړه راجوړه نړۍ لاره په سترګو

***

په ژوندون دې چې زما ونه کړ قدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پس له مرګه مې بيا مه ژاړه په قبر

***

قبرسوری کړه حال مې ګـــــوره

په خمار و سترګو مې پر بوتل ګردونه

همدا سي نور دي تـه ورتـه بيتونـه چي دډيري لرغونـو شـاعرانو وو پـه مرمرينو کتيبو ليکـل شوي وو چي لوستونکو ته به يې دمرګ ښېره او دهديري درد نه چوپتيا يادوله.

هغـه دومـره شـهرت تـه رسـېدلی وو چـې دښارډېرو عمرخوړو کسانو به لاپـه خپـل ژونـد هـم دشـناختې جوړولو ډيزاين اوليکنه ورکوله هلته له هرچانه دا خبره هېرېده چي يوازې بوډا ګان دمرګ خولې تـه نږدې خلک دي.

ځکه هلته دماشومانو ،زلمو ، دجګړو دشهيدانو اوبوډاګانو ټولو ژوند ليکونه موجود وو اودهر چا دمرګ نېټې يې پـه مرمرينو کتيبو ليکل شوې وې زه په پوره باوروېلی شم چې له دنياوي چاروبـه مې زړه مـات شـو نوهلتـه بـه ورغلم اويوه شېبه به مې دهمدغه ناليدلي موجود په اړه سوچونه کول.

نورنو دواړه دومره سره اشناشوي وو چي دځينو کتيبوپه ډيزاين اودرنګ پـه انتخـاب کې بـه يې هم زماسره مشوره کوله اوپه ساعتونو وخت به مې دهغه له ګردونو په ډک دکان کې تېرېده.

دهغه ټول مشتريان داسي کسان وو چي خوښي بـه يې نـه پېژندل ده د ټولو بـه څوک مړه وو اويا بـه يې لـه وړانـدې دکتيبې لپاره ليکنه ورکوله.

يوه ورځ دجمعي په ماسپښين دهغه خواته ورغلم زما په ورتلو پاڅېده اودلومړي ځل لپاره يې پـه خنـدا غـاړه راکړه لوی لوی بريتونه ،وروځې اوبانه يې دمرمرو په سپين ګرد لړلي وو.

ما لابله خبره نه وه کړې چي يوې لويې مرمرينې کتيبې ته يې اشاره وکړه.

ته وګوره نوی ډيزاين دی!

ددکان پـه کـونج کې ا ښـې کتيبې تـه نږدې ورغلم چې پـه سرکې يې دنوروددرودنکو بيتونو پـه ځېربيتونـه راغلي وو ټوله مې په بيړه ولوسته لاخلاصه کړې مې نه وه چي د درد يو څپه راباندې راغله داځه کوې خپـل ژونـد ليک دې په ژوندون ليکلي !؟

هغه بيا وخندل.........

ملګريه !په ژوند هېڅکله هم اعتبارنشته.

هسې نه چي بيازما په ذوق برابرکتيبه راته څوک ونه ليکي.

هغه خپل ټول ژوند ليک په نوي ډيزاين ليکلي وو خودوفات نېټه يې په قوس کې خالي نيـولي وه دکتيبې پـه لوستلودومره ووېرېدم چي په بدن مې لړزه راغله.

خوهغه بيا غېږرا کړه.

ويرې اوفکرته اړتيا نشته مرګ ماته اشنا دی زه اومرګ هـره ورځ ددوو ماشومانو په ځېريودبل سره لـوبې کـوو زما ټول عمردمرګ په ياد تېرشوی زمادژوند يوه شېبه هم ددغې ښاغلي دياده خالي نه ده نوبيا ولې تـرې وډارشم که نن نه وي نوسبا به خامخا غاړه ورکوم.

هغه په مادومره ا ثروکړچي دمرګ ياد به هرځای د سيوري په څېررا سره روان وو په اونۍ کې بـه يويـا دوه ځلـه دښارلويې هديرې ته ضرورورتلم کتيبې مې لوستلې او پـه دعا مې لاسونه اوچتول .

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه اونۍ وروسته بيا هديرې ته لاړم د هديرې په لمن کې يوه نوي قبرزما پام ځانته واړولو چې ښکلې مرمرينه کتيبه پرې ولاړه وه اوپه پنجره کې يې درنګ بوتلونه او واړه برسونه دواښوپه سرپراته وو.
دعادت سره سم مې دکتيبې په لوستلوپيل وکړلانيمايي مې نه وو لوستي چې دسرويښته مې نيغ راودرېدل داهماغه کتيبه وه چې يوه اونۍ وړاندې مې دهغه په دکان کې لوستې وه.لوستوته مې دوام ورکړ خواوس هغه خالي ځاى په يوه نيټه ډک وو اوترڅنګ يې دکتيبه ليکونکې دسرطان ناروغۍ يادونه هم شوې وه.
١٣٨٨\١\١٣

په زندان کې زېږېدلی ماشوم

دماشومې غوټۍ ټول عمرله ١٨ مياشتو څخه زيات نه وو دښار په زندان کې ترټولو کوچنۍ زنداني وه بلکه داچې هغې اجازه لرله چې په زندان کې ازاده وګرځي اودنوروبنديانوخونوته ورشي له نامه سره يې هرزنداني اشنا وو کله چې به څوک دخپلوزندانيانوپوښتنې او احوال اخيستنې ته راغلل نويو ځل به يې وړوکې غوټۍ هم ښکلوله او په لاس کې به يې يو څه ورکول.
هغه په زندان کې ترټولوکشره زنداني وه.
سلما اوسدوخان چې کله پوليسو ددوومجرمينوپه نوم په دغه زندان کې واچول نودا هغه شپې اوورځې وې چې دواړه په يوه اوبل دزړه له کومې مين وو سلما په لومړي ځل په خپلورګونوکې ديوې ربښتنې مينې خوځښت حس کړی وو هغې له سدوخان سره واده وکړ خودژوند خوږې ورځې اوشپې يې په زندان کې تېرې کړې اودمينې لومړۍ ميوه يې همدا غوټۍ وه.
غوټۍ دزندان په تنګه فضاکې دسلما اوسدوخان له غېږې روټوکېده ياکه لرېل ډول وواېو هغه ددوه داسې انسانانولوروګټل شوه چې دتياروداوږدومزله نه يوې روښنايي ته درسېد وسره سم يې خپل لومړي قدمونه بيا په يوه تياره واټ کېښودل دغوټۍ لومړۍ ژړا هم دهغه زندان په چاپېريال کې اوچته شوه چې له کرېږو او سړو اوسيلو سره له پخوانه اشنا وو اوبياداسې وخت هم راغی چې غوټۍ ټولوزندانيانوو پېژنده اوهرچا به نازورکولودخپلو اولادونوتنده به يې پرې ماتوله.
هغه به ډېرځله دالاهو په ځاى دزندانيانوساړه اوسيلي او دزولنو شرنګا اورېدله حتی چې دخپل زنداني پلار اويامورغېږې ته به هم ورغی نو هغوی به ورته دحسرت اودرد له اوښکواو اوسيلو پرته بل څه نه ډالۍ کول .
ډېرځله به چې غوټۍ دزندان په دهليزونواوانګړکې سترې شوه نودسلما غېږې ته به يې پناه وروړه سلما به دزړه غوټۍ دزولنوپه شرنګهاراوده کړه او خپله به دسړو اوسېلوسره پخوازمانوته لاړه...
په اورکې هغه څوک سوزي چې اورپرې بلېږي هوځکه خودسلمادښکلا اوجمال له زوره هغه څوک خبروو چې په ژوند کې يوځل دهغې دليدوويا روړپه برخه شوی وو ددې ما حول نږدې کلي کورونه څه چې دښارپه لرې څنډوکې هم ډېروخلکودهغې صفتونه کول.
که به د هغوی په ګاونډ کې دبل چا دښکلا ستاينه هم کېدله نودسلماښکلادهغوی لپاره يولوړمعياراونمونه وه اوويل بې چې دسلما په څېرښکلې ده هغوی ملامت نه وو دسلما په څېره کې فطري ښکلا غزونې کړې وې دغرونوطبعت، رنګ اوبوی يې درلود دسلماپلاريوشتمن کوچی وو خوخداى خبرچې ولې يې دغرني ژوند نه زړه تورشو ټول مالونه اورمې يې وپلورلې اوبلاخره يې دښار په دغه برخه کې يو کوروا خيست يوکال وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خپل بچيان ښوونځي ته واستول سلما هم په کوچنيوالي کې په زده کړو پيل وکړ خو خبره چې د هغې تر شل کلنۍ ورسېده نو په طبعت کې يې هغه خويونه ووپاتې کوم چې غرنۍ اوکليوالې پېغلې وربانديې ښکلې وي، دښار په رنګ لمبېدلې وه او حتی تردې چې په ښاري سينګار کې يې تربل هرچا زيات افراط کاوه او د خلکو سترګې يې په زور ځانته وراړولې له دولسم نه ترفارغېدو وروسته يې پلار ديوه سوداګر زوی ته ورکړه داپرېکړه د سلما د خوښې خلاف وه خو د پلار سترګې يې د ولورپربمانه پيسو پټې کړې وې.

له واده يې څو مياشتې نه وې تېرې شوې چې سلما د لومړي ځل لپاره خپل خطرناک پلا ن عملي کړ او د تل لپاره يې له خپل مېړه نه ځا ن خلاص کړ.

داسې وو چې يوه شپه يې مېړه په خواږه خوب اوده وو نو د تمانچې په مرمۍ يې د هغه د خوب موده دابديت لپاره وغځوله.

دخپل خاوند د ګڼو شتو سره له يوه بل نوي ملګري سره وتښتېده له دويم مېړه سره يې همداسې لوبه وکړه د پيسو په وړلو يې له دريم ملګري سره واده وکړ.

نو رسلما د اهېر کړي وو چې هغه څوک اود چارلورده د هغې په سريوازې د پيسو او شهرت ګټلو خمار خوروو خو په ځنګ کې يې د خپلې ژبې او ښکلا له جادو هم پوره کار اخيست خپل کور او خپلوان ترې هېروو او د ښکلا په زوربه يې په خپل نوي خاوند هره پرېکړه منله.

پوره يو کال يې له دريم مېړه سره تېر کړ هرورځ به يې د ښار په پارکونو کې ورسره مازديګري چکرونه وهل خو په دې يوه کال کې هم د اولاد مورنه شوه يوه ورځ د خپل خاوند سره له چکره وروسته د ښار يوه هوټل ته د ډوډۍ خوړلو لپاره تللې وه چې د هوټل په د هلېزکې يې په يوه ښکلي ځوان سترګې ولګېدې په هماغه سرسري کتو کې يې خپل د کاکا زوی سدوخان وپېژندلو هغه څوک چې د ماشومتوب ډېرې سپېځلې شپې يې ورسره تېرې کړې وې او بيا به د ژمي په موسم کې درې مياشتې د دوي کورته د درس وېلو لپاره راته.

د سلما په زړه کې د درد يوه څپه تېره شوه سدوخان ته يې په ځېرځېر وکتل په سترګو کې يې سره وپېژندل خو سدوخان په حيرانۍ سره راپاڅېد سلما او د هغه خاوند ته يې ستړي مشي وويل او بيا په بې صبرۍ د سلما خواته ورلنډ شو.

ا خردومره بې حيايي او سپيتوب تا دافکرهم ونه کړچې اخر د چالوروې اوڅه دې وکړل ؟

مونږه په ښارکې پښتو او پښتونواله وبايلله خو عزت مو په خپل لاس کې وو.

سلما وخندل..........

سدوصيب دازړې خبرې دي مادرته وېل چې غواړم ژوند مې ديوه ښکلي فلم په څېروي ماهماغسې ژوند وکړ د ژوند په فلم کې زه اوس هم يوه اتله يم.....

د سدوخا ن په سردرد راغی خپله ماضي ورته ديوه خوب په څېرښکاره شوه او اوسنۍ خبرې هم ورته د خوب نه کمې نه وې په فکرونو کې ډوب شو خو سلما بيا وروړاندې شوه خاوند ته يې په اشاره د تلو امروکړ او سدوته يې مخامخ وکتل.

زه بيا هم له تاسره په پخوانيو عدوولاړه يم خو شرط به داوي چې زما دليدو په اړه دې چاته له خولې حرف هم ونه باسې .کنه زه بيا د اهېروم چې ددواړو وينه يووخت سره شريکه وه.

سدوخان لاپسې حيران شو سلما ورته بيا هم د پخوا په څېرښکلې ښکاره شوه لکه وخت چې د هغې د ښکلا له بـــــڼ نـــــه يـــــوه پاڼـــــه هـــــم نـــــه وي رېژولـــــې.

د ښار په ځينو هوټلونو او پارکونو کې يې بيا بيا سره وليدل سدوخان که هرڅو ل وو خو سلما احساس کړه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوې ښکلې ښځې تر ځنګ یوه ماهره قاتله هم ده خواوس یې چې په رښتني ډول په یوه داسې چاړه بایللی چې ماشومتوب یې ورسره تېرشوی وو.

دلومړي ځل لپاره دیوې ریښتنې مینې احساس چې پخواني یادونه او اوسني خواړه دواړه پکې وو هغه دې ته مجبوره کړه چې خپل دربیم مېړه هم دنورودوو په برخلیک اخته کړي.

همداسې وشول دهغې دربیم مېړه په روغتون کې له ځوخبروروسته دژوند وروستۍ سلګۍ وهلې او ادله خپل ریښیتني مین سره له ښاره دتیښتې په حال کې وه چې پولیسو دواړه ونیول او دویمه ورځ دپولیسوله جنایې څانګې دلته دښارترټولو لوی زندان ته راوړل شول.

١٣٨٨\١\١٥

جلال اباد هاشمي پلازه

له ویني ترمینې

دښارلوی روغتون او زمونږ پوهنځی دومره سره نږدې وو چې ډېر ځله به دناروغانو ویرونه او دعا جلوناروغانو دامبولانس او ازونه رارسیدل یوه کوچنې واټ ته ورته ساحه زمونږ دپوهنځي اورغتون ترمینځ پرته وه. په اونۍ کې داسې ورځې ډېرې کمې راتلې چې د روغتون نه دې دناروغانو کوم پایواز زمونږدټولګي ور دوینې دغوښتلو لپاره ونه ټکوي له دغه ټک ټک سره زمونږ ټولګیوال دومره عادي شوي وو چې کله به کوم بل سړي یا دپوهنتون لوړپوړ مسئولینو اونا شنا استادانو هم وروټکولو نو هرچا به فکرکاوه چې بیا کوم کس دناروغ لپاره وینه غواړي.خویوجوت توپیرداوو چې دناروغ پایواز رنګ به دمړي په څېرزېړاوښتی ؤاو په دمه دمه به یې داسې خبرې کولې چې ژورې بې وسۍ اوعذرته ورته وې. دغه کسانو ته به ډېرځله جدي استادانو سخت ځواب ورکاوه خوځینې استادان چې لږنرم غوندې ؤاو یاهم دخپل ژوند په اوږدو کې له داډول ستونزې سره مخ شوي ؤنو اجازه به یې ورکړه چې ټولګي ته راننوځي دهغه په لاس کې به یې دروغتون رسمي پاڼه وکتله بیابه یې زمونږ خواته راوکتل هلکانو دغه فلانی ګروپ وینه څوک لري له دغه کاکا سره ترروغتون لاړشئ او دخدای په رضاوینه ورکړئ.کومې شوخې نجلۍ یا هلک به نرې پوښتنه وکړه.

استاده څومره وینه غواړي ؟

داستاد په ځای به همغه کس ځواب ورکړ.

ورېږودومره وینه پکارده باوروکړی چې دروغتون دوینې په بانګ کې یوڅاڅکې وینه هم نشته کنه دلته نه راتلم.

دوینې اندازه به که له دوه سوه سي سي کمه وه نوډېرټولګیوالو به لاسونه اوچت کړل چې ډېربه یې شوخ هلکان وو. اوډابه یې له ټولګیو نه دوتلو ښه بهانه ګڼله ځکه چې دغیرحاضری وېره به یې نه وه خوکه دوینې اندازه به یې له دې نه لوړه وه چې اکثره وخت یې پنځه سوه سي سي ښودله نوپه ټولګي کې به یوډول چوپتیا خوره شوه هرچابه ځا ن دمېزپه سرله خپلو کتابونو او کتابچو سره بوخت کړ بیا به نوپه دې وخت کې استاد په کوم چاغ هلک لاس کېښود که دوینې ګروپ به یې ورسره برابرهم نه ؤمجبورؤچې داستاد غوښتنه ومني نوویل به یې چې دوینې په بانګ کې دوینې ګروپ بدلیدلی هم شي.

دوینې غوښتونکي اکثره بوډاګا ن اوزړې ښځې وې داسې هم کېدل چې یوکس به ولاړ وو او بل به کاغذ په لاس دټولګي په مخ کې دوینې غوښتولو لپاره ودرېده کوم شوخ هلک به لاړه وکړاوپرې غږبه یې کړ........

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه کاکا ! دلیلیې دلوبیا اووریجوبه څه وینه وي هسې نه خدای مکړه ناروغ دې لابد ترکړي په دې خبره به ټولووخندل خو استاد به چې د قرباني، خواخوږي، خیراوثواب خبره رامنځته کړه نو د ټولو خندا به غلې شوه.

یوه ورځ مې ښه په یاد دي د پنجشنبې ورځ وه دویم ساعت وو استاد دیونان دلرغونو ادیانو په باب خبرې کولې اوداتن د ربالنوعانو څیرې او کړه وړه یې یې زمونږ لپاره انځورول.

رب النوعه یوډول غیرطبعي انسان وو چې هغوی خپل خدایان ګڼل د لمر راختو اولمرپریوتو ، ورځې،شپې د باران اوطوفان راوستلو قدرت یې په لاس کې وو ډېرځله به چې ددغه وګړوپه وجود کې دبوډاتوب نښې څرګندې شوې نودرب النوعه له عبادت نه به خلاص شول له خپلودوستانو سره به یې مخه ښه وکړه داتن دپراخه ځنګلونو خواته به ولاړل هلته به یې له دنیاوي چاروزړونه راټول کړل دنفس په تزکیه اوریاضت به مشغول شول خو کله به چې بېخي بډاتوب اودمرګ ترپولوورسېدل نوبیاخپله دعبادت ورګرځېدل نورووګوړوبه یې درناوی اوعبادت کاوه اودرب النوعه مقام ته رسېدل. استاد دې ځای ته رسېدلي وو چې دڅنګ کړکۍ یې ټک ټک شوه له ټک سره له سلګونوپېرېوواړاندې زماني څخه بیرته حال ته راغلو.

یوه د پاخه عمرخاوند چې په ږېره کې یې توراوسپین تارونه سره برابروو اوله څېرې نه کوم لوړرتبه مامورښکارېده په لاس کې سپینه پاڼه استاد ته ورکړه استاد له سترګوتېره کړه او بیایې مونږته وکتل او وویل !...مثبت B شپږسوه سي سي څوک حاضردی ؟

که څه هم کله مې وینه نه وه ورکړې خوګوته مې اوچته کړه وروسته له ځان سره پښېمانه شوم خو استاد ورسره واستولم.

له راغلي کس سره دوینې دبانګ په ځا ی مخامخ دعا جلو ناروغانو یوې کوټې ته لاړم ددواړوپه ننوتلویوه یود پاخه عمره ښځه اودوه ماشوما ن چې دناروغ کټ ته ناست وو پا څېد ل ماته یې ښه راغلاست وویل.

بیا سپین ږیري کس چې زه یې راوستلی وم زما په اوږه لاس کېښود بچېه ! ته دپو هنتو ن محصل یې زه هم دپوهنتون پخوانی استاد یم خو اوس شخصي کاراوبارلرم دامې مېرمن اوداوه مې زامن دي چې مشرایمل اوکشراجمل نومېږي اوداچې په کټ کې ناروغه پرته ده زمامشره لوررښاجانه ده هسې خدای وساتلوله ترافکیې پېښې سره مخ شوې ؤ وینه یې ډیره ضایع کړې ښی مټ اوپښه یې ډېرژوبل دي امید دی چې ستاوینه به صحت ورکړي.

نجلۍ دپلارپه خبروسترګې وغړولې لومړی یې هغه بیایې ماته وکتل سره د دې چې په سترګوکې یې دردڅپې خورې وې خولاله وړاندې یوډول عجیبه مننه اوځلاپکې نغښتې وه مادغه ځلا حس کړه زړه مې ټکان وخوړپلاریې خبروته دوام ورکړ.

بچېه ! په روغتون کې مې وینه پیدانه کړه بانګ هم له وینې خالي شوی دی ځکه مې تا ته زحمت درکړدوینې بانګ ته لاړوډاکتر شپږسوه سي سي وینه راڅخه واخیسته نږدې نیم ساعت بهرانتظار وم وروسته همغه کس بیاراغی زه درښاپه فکرکې وم په زړه کې مې یوډول نوی درد غزونې کولې چې هغه کس مې په اوږه لاس کېښود.

بچېه ډیره مننه!

دلورحالت مې ښه دی خودرښاموریوځل بیا ستا دلیدلوهیله کوي زه هم بې له څه خبرې ورسره روان شوم درښاپه کوټه کې ټول راته پا څېدل رښا هم دبسترله بالښت یوڅه سرراپورته کړپه ټیټ اوازیې مننه وکړه اوبیایې په سترګولاس کېښودمورېې ترخپل څنګ راته کېنا ستلو اشاره وکړه په څوکۍ کښیناستم اوبیاپه خبروشوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچېه ! ته محصل یې ستا له دغه قربانۍ مننه رښالورمې سږکال له دولسم ټولګي فارغېږي بختوره ده چې ستاغوندې یوه همزولي یې وینه ورکړه مونږپه دې ښارکې مسافر یوکنه کومې خواته به مومنده وهلې ستادغه قرباني به تل زمونږپه یاد وي په دې خبروکې ووچې یوې نرسې درښا موراوپلار بهروغوښتل په کوټه کې زه ،رښا اود هغه دوه ورونه پاتې شوو.

درښاسترګې نیم کښې پاتې وې په ټوله کوټه کې وژونکې چوپتیا خوره وه شیبه پس یې ترژبې لاندې وویل مننه......اونوم...دې ؟

پوه شوم چې دنوم پوښتنه مې کوي ځواب مې ورکړ

احسان.

بیایې وویل

ښکلی نوم دی.

یوشیبه بیاچوپتیاشوه زړه مې راغونډکړترې ومې پوښتل.

زخمونه دې درد کوي ؟

ځواب یې راکړ.

زخمونه به مې ښه شي خوفکرکوم چې یودرد به دتل لپاره زما په وجود ې پاتې شي.

کوم درد ؟

دوره خواته یې وکتل اوبیایې په ډېرزحمت سترګي ماته راواړولې.

دومره بې غوره ډېره مه هغه درد چې تا راکړاوستا له وینې سره یوځاي زما په وجود کې خورشو.

په ټول وجود کې مې یوډول تودوخه خوره شوه په لومړي ځل مې رښا ته دزړه په سترګووکتل اوددغې درد په مانا پوه شوم.

هغې بیاخبروته دوام ورکړ.

احسانه ! ته اوس هغه یوه شیبه وړاندې نااشنا زلمی نه یې داسې ښکارې چې دډېرې مودې نه دې پېژنم خویوه هیله درڅخه کوم.

ورته مې وویل

کومه هیله ؟

احسانه ماخوبه کله نه هېروې ؟

له ځان سره حیران وم دومره زراوداسې خبرې دیوخوب غوندې ښکاره شوې په همدې ذهني ګډوډۍ کې ډوب وم چې بیایې خپله خبره تکرارکړه.

څنګه غلی شوې ؟

ځواب مې ورکړ.

نه ستا هیرول....... اوس زما له واکه وتلي دي

رښاوخندل مخ یې په مړوند پټ کړلنډه شیبه بیا چوپتیا خوره وه خوډېرزریې روغ لاس ترڅنګ ایښي لاسي بکس ته وراوږد کړ په یوه پا ڼه یې دوه نمبرونه ولیکل بیایې پاڼه ماته ونیوه.

دازماتیلفون.......

خبره یې نوه بشپړه کړې چې موراوپلاریې رانتوتل موریې درښا په تندي لاس کېښود اوپلاریې زمامخې ته په کوچني میزدمیووکڅوړه کېښوده دمیووکڅوړه مې دهغه دتینګارسره سره بېرته ورکړه اوورته مې وویل چې دې ته زمانه رښازیاته اړتیالري تاسې چې څودلته وی زه به موهره ورځ پوښتنه کوم او د رښا احوال به اخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټولوسره مې مخه ښه وکړه کله چې له کوټې وتلم رڼامې بیا له سترګو تېره کړه تندی یې غوړېدلی وو او په سترګو کې یې ګڼې هیلې په موسکا وې.

له روغتونه د پوهنځي په لور روان شوم ایله وپوهېدم چې خواږه دردونه هم شته او له وینې مینه څنګه راټوکېږي.

۱۳۸۷/۹/۱۹

چک وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوښکو لمدې تابلوګانې

دلومړی ځل نه وو چې دنقا شۍ په نندارتون کې دهغه تابلوګانو ترټولو غوره اولومړۍ جایزه ګټله
. ددغه ښارپه ډېرو ننداراتونو نوکې د ساحل تابلوګا نود لیدونکو پام ځانته رااړولی وو
تېرکا ل دښارپه ننداراتون کې دهغه یوه تابلوچې دیوه قبرترڅنګ په کې یوه ښکلې ددعاپه حالت کې انځورشوې
وه اوله سترګویې تررپاندوبیرغونولاندې اوښکې روانې وې یوه شتمن شاعر دننداراتون دترټولوقېمتې
تابلوپه نوم له هغه نه واخیسته
د ساحل دشهرت یوسبب داووچې په خپلو تابلوګانوکې یې تراژیدیکې موضوعاګانې وړاندې کولې اوبیه یې هم
. دومره لوړه نه وه
دننداراتون دخلاصېدونه وروسته هم د ساحل ددغه نوې تابلو صفتونه دخلکوپه خوله وو په تابلوکې یوماشوم
دپسه له شانه رالوېدلی پړی یې هم دماشو م په غاړه کې دی پسه له وېرې په چمن کې منډې وهي اوماشوم چې
ژبه یې له خولې راوتلې په ځان پسې راکاږي
داسې معلومېږي چې ماشوم په پسه سورشوی اوله ډېرې مینې یې دپسه پړی په خپله غاړه کې اچولی پسه په
چمن کې دکوم پسه له ناڅاپي الوت نه وېرېدلی اوله خېزسره یې ماشوم هم له شانه رالوېدلی اوس چې پسه
هرڅومره منډې وهي له شانه یوڅه ورپسې تړل شوي دي اونه ترې خلاصېږي په دې تابلوڅوک دومره زرنه
پوهېږي خوله ژورفکرنه وروسته دیوه کوچني ماشوم اویوه ضدي پسه دمینې دکیسې له انجام نه خبرېږي
ساحل خپله هم په دغه تابلوکې کاربدلي هنرته حیران وو اوپه ننداراتون کې یې دخلکو دبې ساري مینې
. اوتشویق له کبله ورته هغه تولې شېبې دخیال په څېرښکارېدې
په خپل مېزیې اېښې تابلوګانې سمې کړې اوله ځان سره یې غلې غلې کومه سندره زمزمه کوله شاته یې ډډه
ووهله اوترژبې لاندې یې په خنداوویل
(چاویل چې کوږ بارترمنزله نه رسېږي))
ام.....زه وایم زمااصلي تابلوګانې که هلته یوسم کتل څه چې دخلکوزړونه به له خندا ورته وچوي اوپه
. څپېړوڅپېړوبه زمانه هم کومه بې رنګه اوبې خونده تابلوجوړه کړي
داټول دهغه لېونۍ زوردی چې تابلوګانې یې دشهرت اسمان ته وخېژولم دښارپه شتمنوخلکوکې راځم دهغې په
څېرنجونې راته اوس هرځای سلام کوي خودلاخبره هم نه ده حتی په دې به هم وي خبره چې دضدي پسه
تابلوساحل دخلکوپه وړاندې چېرته ورسولو اودمینه والودچکچکوشوریې اوس هم له غوږونونه دی وتلی په
همدې فکرونوکې ووچې دکوټې ورټک ټک شو یوه ښکلې نجلۍ رانوته ټوله په سروجاموکې نغښتې وه خوپه
تندي کې پرېشاني اوخفګان دواړه له ورایه بربښندل د ساحل په لیدویې پښه دوره په دړه ولګېده وروسلام یې
وکړ اودسلام دمېزمخې ته ودرېده مخ یې لوڅ کړاوساحل ته یې وکتل
......مبارک بیاهم
ساحل خپل تندی تریوکړاومېزپه سرله رنګ لړلوکاغذونوسره بوخت شو
.بیایې ترژبه لاندې ځواب ورکړ
دڅه مبارکي نږدې ووچې خلک مې په تابلوپورې وخاندي ،داځل خونه تابلووه اونه مابلو چې ته بیامبارکي هم
راکوي هسې بې ځایه دې دومره زحمت پرې اېستلی وو اوبیادلته راتګ دې هم ددې لپاره دی چې ماوشرموې
دنجلۍ په سترګوکې اوښکې راماتې شوې دوره په لوردوه درې قدمه لاړه اوبیایې ساحل ته راوکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دروغجنه ماهمداشېبه په تلوېزيون کې وکتل چې په ننداراتون کې زما ضدي پسه تابلوته لومړی مقام ورکړل شو تابياهم زماسره جفاوکړه
تېرکال دې هم مزارته ولاړه تجلۍ تابلوپه خپل نوم وپلورله داځل دې بياهم ددغه تابلوسره هغه چاره وکړه. څوک به خبرهم نه وي چې دکال دغه غوره تابلو دچاپه ګوتوجوړه شوې ده
زه دشهرت وږې نه يم يوازې ستامينه غواړم تاهغه ځل اودد ې تابلودلومړي نمبرګټلوپه اړه دزيري راکولوپه ځای دروغ وويل هغه هم په دې سبب چې زه به له تانه دتابلوګانو دپيسو نه څه وغواړم دنجلۍ اوازنورله قهراوغوصې نه ژړااوکريږوته ورته کېده دوره په لورلاړه زه نورستانه يم ته يونقاش نه يې يودروغجن يې دوره نه بهرپه انګړکې يواوازجګ شو ساحل وخندل خوبيايې زرځان جدي کړ په منډه له څوکۍ پاڅېد انګړته ورغی نجلۍ په انګړکې پرمخې په خوروورو تابلوګانوپرته اوڅوتابلوګانې يې په اوښکې لمدې کړې وې
۱۳۸۸-۲-۴
ننګرهارپوهنتون

ورانګه اونکريزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاوخانه کې هره خوا دلمدو نکریزو بوی ولګېد له تبی ګرد چاپېره ناستو ښځو ټولو یو بل ته دخوښی
سترګې واړولې مرجانې ابی څېراغ ته نیژدې په یوه لویه کاسه کې نېکریزې لمدولې له ځان سره غلې غلې
.بوږنېده لکه دنورو خبرو ته یې چې هېڅ غوږ نه وی نیولی
دمجلس دښځو سپږمې چې دنکریزو له بوی سره بلدې شوې نو بېرته یې له مرجانې ابی نه سترګې واړولې او په
خبرو شولې کله کله به په تاو خانه کې دخندا ګانو داسې آوازونه جګ شول چې بل غږ به هېڅ نه اورېدل کېده
.هرچا دسبانی اختر په اړه تودې خبرې کولې
وړانګې ته چې نور دهغوی خندا ګانو خوند ورنکړ نو شاو هوا یې مړې سترګې واړولې له ځایه پاڅېده دتاوخانې
په کونج کې یې سره بالښت ته ډډې و وهله خپل تور پړونی یې له ښی پلوه ور ټول کړ خپل پړې شوی لاس ته یې
په ځیر ځیر وکتل او بېرته یې په پړونی کې پټ کړ په سترګو کې یې رڼه څاڅکی دڅراغ رڼا ته وځلېدل دنېکریزو
بوی چې نور هم تېز شو غلې له ځایه پاڅېده له تاوخانې و وته او په انګړ کې یې په مخ یخه هوا ولګېده
دسپوږمی رڼا ته هرڅه روښانه ورته ښکارېدل دڅاه په خوا یې نرم نرم قدمونه اېښودل هره شېبه یې غوږونو ته
دخوښی دډزو غږونه رسېدل لږ چې نوره هم وړاندې لاړه په انګړ کې دڅاه تر څنګ دکلا دېوال ته دېوال په
تیاره سیوری کې کېناسته له سترګو یې بې اختیاره یخې یخې اوښکې روانې وې خپل پړې شوی لاس ته به یې
چې پام شو زړه به یې دکاڼی په څېر کلک حس کړ دتاوخانې له کړکۍ دخندا ګانو آوازونه دنکریېو له ښکلی
بوی سره یو ځای را تلل زړه یې غوښتل چې په زوره زوره وژاړی خو بیا به یې اوښکې وچې کړې سر به یې په
زنګون کړ نه پوهېده چې څه وکړی دډزو غږونه به چې دهغې په غوږو ولګېدل نو دخپل چپ لاس دشهادت ګوته
.به یې په غوږ ومنډله
څو شېبې نوې تېرې شوې چې دکټې ور خلاص شو مرجانه ابی له کوټې را و وته دڅیراغ رڼا ته عجیبه ښکارېده
دواړه لستوڼی یې بډ وهلی وو ګوتې یې په نکریزو لړلې وې زړوکی یې دسپین سر په څنډه بند وو دانګړ خواته
.په بیړه راغله دلوړې برنډې په سر ودرېده
! وړانګې وه وړانګې
څه شوې؟ چېرته یې؟
وړانګې دخپلې مور مرجانې ابی غږ ښه واورېده خو ځان یې کوڼ واچاوه ساه یې هم نرمه نرمه وښکله په هوا کې
له ډزو څخه وروسته مرمۍ دسکروټو په څېر یو په بل پسې تېرېدې وړانګې به دسترګو له کونجو ور وکتل بیا
.به سلګو واخیسته
مرجانې ابی بیا نارې کړې
!وه وړانګې
څه بلا وخوړې........ څه شوې ولې غږ نه کوې؟
وړانګه له خپل قصده پښېمانه شوه له ځایه پاڅېده داسې لکه چا چې په زور لټولې وی
څه وایې دغه یم دڅا په غاړه
را شه لېونۍ لاس دسور کړه
نه ادې نه یې سور کوم
وی لورې بلا د واخلم اختر دی بیا لوی اختر ثواب لری نکریزې خو له جنته راغلې دی
...ادې ورکې کړه نه یې سور
مرجانه ابی یې په خبره کې ور ولوېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې خبرې مه کوه لاونګ ماما د داسې کشميری نکريزې را لېږلې دی چې تر اوسه به چا لاس نه وی پرې سره کړی.

نه ادې زما نه خو ښېړی لاس مې همداسې سپين ښه دی.

مرجانه ابۍ له برنډې را کوزه شوه د وړانګې په خوا ورغله وړانګه يې په تندی ښکل کړه او تر لاس يې ونيوه چې ته نه ځې زه د بيايم

مرجانه ابۍ او وړانګه دواړه تاو خانې ته ننوتل په سپړمو يې بيا دلمدو نکريزو تود بوی ولګېد هرچا په خپلو لاسونو يخې يخې نکريزې اېښودلې خو دوړانګې له سترګو مړې مړې اوښکې يو په بل پسې روانې وې په ستونی کې يې ترخې ترخې سلګۍ ښکته پورته کېدې.

مرجانې ابۍ د وړانګې لاس د نکريزو کاسې ته ورکش کړ خو وړانګې په ټول زور وخپل لاس دخوشی کولو ناکامه هڅه کوله نه يې سور کوم نه يې سور کوم بلا په دې نکريزو...

مرجانه ابۍ په قهر شوله

وه تندر د و وهه په سر کې دې سپين ولګېدل خو دماشوم توب له خويو نو وانه وښتې درته ومې ويل چې ثواب لری ثواب په زور يې دربادې سورکوم وړانګې خپلې اوښکې دګونډې په سر وچې کړې لاس يې دنکريزو دکاسې په سر دمرجانې ابۍ غېږې ته ور اوږد کړ چې لدې سره يې هماغه شېبې په خيال کې ور وګرزېدې.

*****

الوتکې يو ساعت مخکې له کلی تللې وې دکور دری واړه منګی يې له اوبو تش ووپه کور کې يې ځاځکی اوبه هم نه وې دکلی په بر سر کې تر اوسه له کنډو الو ګردونه پورته کېدل لالا او مشر ورور يې ګل جان دواړه سهار وختی دنورو کليوالو سره له کلی نه غروته ختلی وو مور يې)مرجانې ابۍ (د اوبو تر ټولو لوی منګی چې په دې بادې له ځانه ګران ؤ ورکړ ترځو په منډه له ګودره اوبه راوړي په بېړه له دروازې ووته دکلي په کوڅو کې هېڅوک نه معلومېدل دلارې دځنګونو ونې دبمونو په پارچو داسې ماتې ماتې وې لکه چاچې په ببخ اره کړې وې څه چې نوره لاړه خپلې پېغلې همځولې صفيه او شريفه چې درازونو ملګرې يې وې وليدلې دری واړه سره ملګرې شوې سترې مشې يې هسې په پټه خوله وکړل په خولو يې له وېرې مهرونه لګېدلی وو هغه کيسې يې نه کولې لکه پخوا به يې چې په خندا خندا دګودر په لارو کولې دری واړه ګام په ګام دګودر غاړې ته نېږدې کېدې ګودر ته چې ورسېدې نو دګودر اوبه دپخوا په پرتله څه خړې وې هغوی لا منګی نه وو ډک کړی چې د الوتکو غړونه پورته شول دکلی دمخامخ کنډو څخه دوې تورې الوتکې غبرګې را واوښتې شور ماشور شو شريفه او صفيه لکه ترهېدلې هوسۍ د يوې ونې تر ځنګ پټې شوې دې چې دهغوی خواته ور منډې کولې قدم يې په ښو يه تېره وښويده شور ماشور دهرڅه فضا بدله کړه دګودر په اوبو کې ور لاهو شوه دګودر په کوز سرکې دشنو ځانګو له پاسه تور څه شی راکوزېدل يو درز شو دوړې شوې تياره شوه دګودر له پاسه دشنو ځانګو باران شو نوره په ځان نه وه پوهېدلې يو وخت يې چې سترګې وغړولې دخېمې په چت يې ستر ګې ولګېدې چې دې غره په لمن کې لکه وه په کټ کې پرته وه ټول بدن يې درد کولو دکلی ښځې ترې تاو وې ښی لاس يې چې پورته کړ ډېر سپک ؤ، دپخوا په څېر يې په سپين مړ وند کې بنګړو شرنګ ونه کړ مړوند يې ټول په سپينو جنډو کې پېچل شوی ؤ، يو يو ځاځکی وينه ترې څڅېده ښی سپين لاس يې لکه چې دګودر کبانو ته پاتې ؤ په خېمه کې دټولو ښځو له سترګو اوښکې روانې وې.

يوه مياشت وروسته چوړه وه خو يو څه يې دتل لپاره بايللي وو هغه يې خپل ښی مړوند ؤ، دپېغلتوب او ځوانۍ نيمه خوا ژوند ور په ياد شو دپردي ديار دمهاجرت جونګړې اونورې مجبورۍ ټول ببل ببل ورپه ياد شول دځوانۍ شوخه دوره، نهيلۍ، يوازېتوب ببرته خپل رنګ کلی ته په کړو وړو لارو راستنېدل، بيا هغه ورځې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ګړۍ به يې دکور دروازې ته کتل او دخپلو ريبارانو دلارو څارل چې ريبار به کله لار هم د دوی کورته نه ورغلطوله دکلی زلميانو هم نورې سترګې نه پسې ورلې پسې کتل به يې هم نه.

کوم ريبارته به چې چا دا ورياده کړه نو ريبار به پزه غونجه کړه ما يوبه (ده نجونې خو څه کمې ندی دخپلې شوخې خو معيوبې ځوانۍ دغوټۍ مړاوی کېدل او بيا په سرکې يې دسپينو تارونو زرغونېدل، چې تر نن پورې نهيلې په خپل کورکې ناسته وه.

دا ټول يې په خيال کې دفلم په څېر وګرځېدل ټال يې وخوړ ټنډه يې دمرجانې ابۍ په وچ ولی ولګېده پورته يې ترپ کړل.

مرجانې ابۍ تر څنګ ورته را وکتل څه کړې لورې ويده شوې دادی لاس دې سور شو جنډه ترې تاوومه چې کالی دې سره نکړي لړ شېبه وروسته يې دمور له مخه لاس را کش کړ په سلګو سلګو له ځا يه پاڅېده.

۱۳۸۳-۰۷-۰۹

دهديرې شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب راته څراغ مې ګل کړ خپلې دخوب خونې ته روان شوم سترګې مې له ډېرې بې خوبۍ را باندې درنې وې په دهلېز کې څو ځله له دېوال سره ټکر شوم خو لاس به مې تکيه کړ او بېرته به را سم شوم تپه تياره وه په لاس تپولو سره مې دخونې ور پيدا کړ تر لاستی مې څو ځله را کش کړ خو را خلاص نشو څو شېبې په تپه تياره کې دوره تر شا ودرېدم ورسته را په ياد شول چې تېره ورځ سهار مې موټر د سورلۍ لپاره ښار ته روان کړ نو دخونې ور مې هم را سره کلپ کړی ؤ په جيب مې لاس و وهلو دکلیانو اوږد زنځير مې را وښکلو سترګې مې وار په وار له خوبه ډکېدلې يوه غټه کيلی مې په کلپ کې ور دننه کړه خو ور خلاص نشو بيا مې څو نورې کلیانې په کلپ کې وازمايلې خو پرې خلاص نشو په دهلېز کې ښکته روان شوم او دکليانو اوږد زنځير مې په ګوتو کې اړولو را اړولو دکور ټول غړی مې ويده وو په کړکيو پردې کش وې په اوږده دهليز کې بې دهغوی له خراری بل څه نه اورېدل کېدل دخوب بله درنه څپه را باندې راغله او سر مې له دېوال سره ولګېده بېرته دخپلې خونې په خوا راغلم يوه بله کيلی مې په کلپ وازمايله داځل يې له واره خرپ شو او کلپ خلاص شو لاحول.....مې و ويل او خونې ته ور دننه شوم نه پو هېږم چې نن شپه ولې برق نه ؤ را غلی چې هره خوا تپه تياره وه کنه هسې خو ځوان وم .سترګې مې روغې رمتې وې يو اځې دخوب ښاپريان پرې ناست وو

تاسې به وايې چې ولې دومره خوب درته؟ پوښتنه مو په ځای ده خوب په دې راتله چې دا دوې شپې مې ډېرې په بې خوبۍ تېرې کړې وې په خپل موټر کې مې يوې لرې سيمې ته څو تجاران وړی وو شپه او ورځ مې مزلونه کړی .وو اوبل دا چې نن مې هم تر نيمې شپې دموټر په کرايه کې راکړل شوی خواره واره نوټونه شمېرل

دخوب په کټ باندې اوږد وغزېدم څو ځله مې اوږده سا واخيسته پلار مې په وړوکتوب کې څو کليمې را ښودلې وې هغه مې له ځان سره په بيره و ويلې په سترکو کې مې همغه اوږدې لارې او سورلۍ تاوېدلې سر مې هم را باندې چورلېده څو ځله پړمو ښکو واخيستم او بېرته به را ويښ شوم څو شېبې پس د همدې پړمو ښکو په څپو کې لاهو شوی وم چې ورو شانې ټک ټک مې تر غوږ شو خو داځل تر لمړی وار يو څه اوچت ؤ له ځايه ور پاڅېدم په تياره کې ور و وتلم د کور بېرونی انګړ ته چې ورسېدم ټک ټک مې بيا تر غوږ شو نه پو هېدم چې دا غږ د څه شی دی خو دو مره پوه شوم چې غږ دکلا دلويې دروازې شاته دی ها خوا مې يو څه رڼا تر سترګو شوه مخکې له دې چې غږ پرې وکړم لمړی مې د دروازې له چولو دهغوی خوا ته ور وکتل هلته دوه تنه ولاړ مالومېدل ديوه په لاس کې زوړ تيلې څيراغ ؤ او بل يې تر څنګ غلی ولاړ ؤ يو دبل سره ورو ورو غږېدل څو شېبې غلی .ودرېدم بيا مې پرې غږ کړ

څوک يې؟

له څه چوپ تيا وروسته غلی او غمجن غږ پورته شو

وروره مسافر يو

بيا مې ترې وپوښتل

چې مسافر ياست دلته څه کوئ؟

:هغه نفر چې تېلی څيراغ يې په لاس کې ؤ لږ څه دروازې ته را وړاندې شو په ژړغونی غوندې آواز يې و ويل .استاده مړی راته شوی يوازې ستا مرسته غواړو

دهغوی خبرې رېښتيا هم راته خواشينې ښکاره شوې او داسې نه مالومېدې چې ګنې په کوم نيت د دلته را غلی وی له دروازې نه ور و وتلم له هغوی سره مې ستړی مشی وکړل خبرې يې رېښتيا هم دبل ډول خلکو نه وې چې .سړی د وېره ترې ولری

بيا مې ترې وپوښتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ورونړو څه کیسه ده ؟
!دوی په نمجنو سترګو یو بل ته وکتل او وروسته هغه چې ځیراغ یې په لاس کې ؤ داسې په خبرو لګیا شو
وروره ته مو هم له خوبه و ویستلې دېنار په هغه وړاندې روغتون کې مو یو خپلوان مړ شو ته خو پوهېږې چې
هدیره هم له مونږ نه لرې ده غواړو همدا اوس یې خاورو ته وسپارو ځکه ډاکټر ویل چې جسد یې ډېر ژو بل شوی
دی باید همدا نن شپه یې خاورو ته وسپارئ بل موټر مو پیدا نکړ له تا څخه مرسته غواړو که چېرې مو هدیرې
.ته د قبر کیندلو او ضروری شیانو دوړلو لپاره ورسوې
هغه بل ملګری یې هم په خبره کې ور ولوېد هو موترمه)محترمه (استاذه د موټر د چې هرڅومره کرایه کېږی
.دهغه دوچند واخله خو ته د خدای درضا په خاطر دا کار وکړه
ما چې دهغوی داخبرې وا وربدې نو ماته هم دیو کال وړاندې پېښه سترګو ته ودرېده خپل دتره زوی نجیب را په
یاد شو چې په همداسې یوه شپه په یو روغتون کې مړ شوی ؤ او دموټر دپیدا کولو لپاره مې ډېرې دروازې په
. همداسې شپه ټکولې وې
په هغوی مې زړه وسولو نو ځکه مې ورته هو کړه بېرته دخوب خونې ته راغلم کالی مې واغوستل په دهلېز کې
چې را تېرېدم چوپه چوپتیا وه دخپل تګ څخه مې هېڅوک خبر نه کړل دګراج څخه مې خپل موټر را و ایستلو او
په ګل ځیراغونو مې له دروازې بېرون ودراوه دوی همغلته منتظر ولاړ وو یوه راباندې غږ کړ
استاذه خدای دخیر درکړی رېښتیا چې همدردی لرې بیا یې جیب ته لاس کړ دکلدارو دوه زرګون نوټونه یې
راکړل او زرمې دبغل په جیب کې کېښودل په زړه کې ډېر خوشاله وم ځکه زما دوه زره کلدارې نه بلکې پنځه
سوه کلدارې کرایه کېده دکلا دروازه مې وتړله هغوی په موټر کې ناست وو موټرته مې حرکت ورکړ او روان
شوو
دوی یوازې په موټر کې دمړه شوی کس خبرې کولې ډېر غمجن مالو مېدل یو څه فاصله مې چې و وهله دسړک په
غاړه یو بل سړی هم را ښکاره شو زه یې هغه ته ودرولم هغه هم یو پوخ سړی ؤ او شنه غوندې زېړه یې دموټر
ځیراغونو ته مالومه شوه دا هم د دوی ملګری ؤ دسړک څنګ ته یې څو غټې غټې پړېښې، دوه بیرغونه، دوه
.کولنګ او چرې ایښې وو دغو دری واړو دا شیان موټر ته را جګ کړل او حرکت ته مو بیا دوام ورکړ
دوی ډېر ستړی مالو برېښېدل په توره شپه کې مخ په وړاندې روان وو نیژدې چې نیم ساعت وروسته د یوې
لویې هدیرې لمنو ته ورسېدو په هدیره کې نور هم وړاندې لاړو دهدیرې یوې څنډې ته مې موټر دهغوی په
غوښتنه ودراوه دا وخت سپوږمۍ هم د مخامخ غره په سر را ښکاره شوه وړانګې یې په ټوله هدیره ولګېدې او
یو څه رڼا شوه دوی دیوه زاړه قبر تر څنګ دقبر په کیندلو شروع وکړه او دسپوږمۍ وړانګې ورو ورو خړو
.ګردونو پوښلې یو دهغوی څخه دشیانو په کوزولو پیل وکړ او دموټر څخه یې ټول شیان کوز کړل
زه هم غلی دموټر په سیټ کې ناست وم سرمې په اشترنګ تکیه کړی ؤ دموټر له شیشو څخه دسپوږمۍ
وړانګې را لوېدلې وې اوس سپوږمۍ دغره له سر څخه ډېره لوړه ښکارېدله دهدیرې چوپتیا دهغوی دکولنګ
او چریو کرنګ اوکړونګ ماته کړې وه یوه نرم باد کله ناکله دقبرونو بیرغونه هم رپول هغوی پټه خوله دقبر په
کیندلو لګیاوو څو شېبې پس دقبر په غاړه ډېرې خاورې انبار شوې وې څو دانې لوی لوی هډوکی هم پکې
دسپوږمۍ رڼا ته مالومېدل داسې ښکارېده چې هغوی په کوم زاړه قبر برابر شوی وو دا هرڅه مې لیدل خو بیا
هم نه وېرېدم او په دې انتظار وم چې بیرته ځان کورته ورسوم دخپل موټر په اشترنګ مې سرتکیه کړی ؤ اوږدې
پړمونکۍ وړی وم څو شېبې وروسته چې را په خود شوم نو هغوی دری واړو قبر کیندلی ؤ او دموټر تر څنګ
یې یو دبل سره خبرې کولې یوه زما خواته اشاره وکړه او څه یې و ویل زه سم دلاسه له موټر نه ور ښکته شوم
دهغوی خواته ورغلم خو پوهېږې چې په دې وخت کې څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دری واړو پر ما را ټوپ کړ زما لاس او پښې یې را ته په یوه کلکه رسۍ وتړل ما هر څو زور وکړ خو په لاسو کې مې هېڅ زور نهٔ هر څو مې چې چیغې کړې له خولې مې غږ نه ختلو په ټولو یې د کیندل شوی قبر په خوا ور واخیستلم او په ډېر قوت یې په لحد کې تخته کړم د هغوی څېرې او س د خوارانو په شکل نه وې تورې بلاوې راته ښکارېدې هر یوه پرښې را وړلې او زما په سر یې اېښودلې یوازې زما د سر پرښه پاتې وه چې بیا مې یوه چیغه وکړه خو له خولې نه مې هېڅ آواز او چت نه شو د هغوی څخه یو قبر ته را کوز شو او هغه دوه زره کلداري یې چې د کور په دروازه کې را کړې وې هغه یې زما له جیبه وښکلې او په کړسنده خندا یې وویل.
بد بخته زمونږه پیسې دومره مفتې در ته ښکارېدې، هغه دوه نور هم ور سره په خندا شو ل او یوه بله پرښه یې په لحد کې زما په مخ را کېښوده دا ځل یې ټول په لحد کې پټ کړلم د سپوږمۍ رڼا مې له اوښلنو ستر ګو سره وروستۍ مخه ښه وکړه په یو تنګ څلور کونجه ځای چې ټول تپ او تور ؤ بندی شوم دوی په وار وار په ما باندې خاورې را اچولې او تیاره هم ورسره ورو ورو ډېرېده تر دې چې د چریو کړنګا نوره ورکه شوه څو ځله لټ په لټ وا وښتم په زوره زوره مې چیغې و وهلې خو هېڅ فایده یې را ته ونکړه سترګې مې له خاورو ډکې شوې څو ځله مې ښه زور وکړ خو ایله یوه پښه مې له رسۍ څخه را خلاصه کړه چې خلاصولو یې لا د هدیرې شپه را ته سخته کړه دلحد هغه پرښه چې د پښو له پاسه مې واقع وه را ماته شوه خاورې په را تویدو شوې تر دې چې نورې مې پښې هم نه شوای خوځولای له څه ځنډ وروسته مې بیا سر را پورته کړ خو ټک یې شو تندی مې په پرښه ولګېد ، په مخ باندې مې وینې راغلې او په خوله کې مې تودې تودې حس کړې خپله د خوب خونه را په یاد شوه ګورم چې سهار مې پلار را غږ کړي خو زما غږ نه ورځي بیا ور را خلاص کړي ګوري چې په ځای کې نه وم مور او مشر ورور مې هم راشي ټول ځایونه را پسې وګوري خو زه او موټر دواړه په کور کې نه وو وروسته دوی ټول را پسې لا لهانده ګرځي او هره خوا مې پوښتنې کوي.
له دغه لنډ فکر څخه مې بیا یوه چیغه وکړه خو هېڅ غږ مې له خولې نه او چت نه شو په سلګو مې پیل وکړ او خپله ملامتي مې بېرته په خپل ځان ور واچوله همدا سې په سلګو کې پروت وم چې د لحد پرښه مې په تندي را ولوېده او لویه چیغه مې وکړه په خپله چیغه له خوبه را ویښ شوم په کټ مې د لمر وړانګې را لوېدلې وې مور مې د کټ تر څنګ ولاړه وه او خپل د روند لاس یې زما په تندي اېښی ؤ.
د قولک کلی ۵-۲-۱۳۸۲

د وروستي فصل یو څو پاڼې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند د هیلو او دردونو ، ماتو او نیمګړو غیږو هغه ناموزون تکرار دی چې کله انسان د هستیو تر اسمانه ور سوي او کله بیا همدا مغروره انسان د خپل غرور له نیلي را ښکته کړي.

ژوند د هدف او مبارزې نوم دی ،ژوند هغه ازمون ته ورته دی چې هره شېبه یې په تلاش او هڅه کې تېرېږي د هدف او زیار په دې ډګر کې بیا هغه څوک بریالي کېږي چې د دې ټولو ناخوالو او بدمرغیو په وړاندې په ټینګه مبارزه وکړي. دژوندانه همدا ناموزونې شېبې ډېر ځله د بشر بر خلیک ټاکي او د تاریخ پاڼې وګرځي دا ډول رنګینو او دردونکو شېبو یو ماهره عکاس او انځورګر ښاغلي ګل رحمن رحماني هم دی چې په خپل هنري ځواک یې دژوندانه ډېرې شېبې انځور کړې دي

ښاغلي رحماني په خپلو لنډو کیسو کې د افغاني ټولنې له ډېرو ناخوالو او ناویل شوو خبرو پرده پوره کړې او ډېرو هغو بې وسو انسانانو د زړه او ازونه او هیلې یې په کې را نغښتې چې د پوره کېدو په ارمان مړژواندي پرتې دي.

ستاسې په لاس کې دلنډو کیسو همدا ټولګه د همدا ډول ترخو حالاتو انځوردی ټولې نوې او خوندورې کیسې دي چې لیکوال د ۱۳۸۰ لمریز کال څخه را و روسته لیکلې په هره کیسه کې لیکوال هڅه کړې چې د خپلې کیسې لپاره نوې سوژې او موضوعات را ونغاړي په نوې بڼه یې بیان کړي او له تکراري او سولېدلو موضوعاتو ځان وساتي ډېر ځله د ټولنې ترخه واقعتونه د ټولنیزو دودونو او زورواکو له وېرې پټ پاتې کېږي خو ښاغلي رحماني د خپلو کیسو د موضوعاتو په ټاکنه کې له زورتیا کار اخیستی دی ادبیان ژپه یې ور کړې. دلنډو کیسو تر څنګ د شعر د رنګینې نړۍ سره هم اشنایي لري نو ځکه خوبې ماهرانه انځورګري ورکړې ده او دراز او نیاز ډېر خواږه انځورونه یې پنځولي د هغه په ډېرو کیسو کې هنري رنګ په واقعت ډېر زورور دی او یو پټ درد او خوږ لني په کې نغښتې چې د کیسو دا ځانګړنه یې ما ته د تکړه شاعر پیر محمد کاروان لنډې کیسې را یادوي په کتاب کې ځینې داسې کیسې هم شته چې لیکوال په کې خپل هنري ځواک په پوره زور کارولی چې کیسو یې رومانتیک او فلسفي رنګ غوره کړی.

په کتاب کې ټولې اولس خوږې کیسې را ټولې شو ې چې هره یوه یې په لوستلو ارزي. د ولسمشر اند یښنې کیسه دا وسني حالت انځوروړاندې کوي او زموږ د مشرانو هغه بې باورې چې د دوی سره د خپل ځان او ولس په اړه موجوده ده او د دواړه ترمینځ یې د ېوال درولی وړاندې شوی ، مزدوري د یوه محصل کیسه ده چې څنګه په خپلو درسونو کې په مخ تللی او هره جمعه دوا ټ پرغاړه درېږي او مزدوري کوي غوګو یوه بله کیسه ده چې په یوه دفتر کې پېښه شوې د کیسې کرکټر د نورو د خندا او مسخرو سبب کېږي بیا په لاره کې له موټره ښکته کېږي او غوږ ترې غوڅېږي.سپین د ېوالونه د یوه کلي نه د کلیوالو د کو چېدو داستان دی چې بهرنیان یې د خپلې فوځي اډې د پراخولو لپاره له کلي وباسي ،

د ځنګل ماران د یوه شپانه خوندوره کلیواله کېسه ده چې ښه شپېلې غږوي او بیا څنګه د مارانو خوراک کېږي په کېسه کې هغه مشهور متل په اثبات رسېږي چې وایي)) د مارګیر مرګ له ماره وي ((

 وه د تورو غرو شپونکیه دا د یوه خواراوبې و زله شپونکي کېسه ده چې په یوه کلي کې د کلیوالو د مهربانۍ لاندې را لوېږي خو اخېر د بهرنیانو په بمبارۍ کې د خپلې رمې سره یو ځای و ژل کېږي په کیسه کې د کلیوالي ژوند خواږه انځورونه راغلي دي او داو سنو څومخو سیاستوالو بې رحمانه کړنو ته هم پکې نغوته شوې کتیبه لیکونکی د سو ژې په لحاظ ورستي فصل ته ورته یوه کېسه ده یو کتیبه لیکونکی هره شېبه د خپل مرګ فکر کوي هغه هره ورځ ډېر لیکونه او شناختې لیکي او د ځان لپاره یې له وړاندې یوه کتیبه لیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني هم دافغاني ټولنې ديوه محروميت تت او ماهرانه انځور دی په دې کې يوکس په کلونو کلونو له کوره ورک او بندي وي کله چې دولسمشر د فرمان په اساس ازادېږي کورته ځي خو ځوک يې نه پېژني بېرته نهيلی روانېږي او پړمخې رالوېږي په افغاني ټولنه کې اوس هم داسي کسان شته چې له کوره ورک دي شپه اوورځ يې دراتلو انتظار کېږي

وه شينوارې ماما ! په بهرني هېواد کې ددوه افغان محصلينو دمسافرۍ داستان دی چې په څه ډول له يو او بل نه دتل لپاره بېلېږي او خفه کېږي.

شهزاده هم ښکلي او په زړه پورې کېسه ده دادانسانانو ترمنځ دباور دنه شتون او دبې ځايه شکونو په باب ليکل شوې کېسه په پيل کې فوکلوري رنګ لري خو پايله يې دتوقع په خلاف وي

وروستی فصل ددې ټولګې مرکزي کيسه ده ديوه ورځپاڼه ليکونکي دنارامه ژوند ماهرانه انځورګري ده هغه يوه کېسه ليکلې چې خپله دی يې په ورستۍ برخه کي ورستي فصل ته ورته کېږي.

بې وطنه په پاکستان کې دمهاجرت په مهال ديو افغان هلک او پاکستانۍ نجلۍ دمينې تت انځور دی چې دکرکې نه په مينه بدلېږي خو دمينې لومړۍ ورځ يې دبېلتون لومړۍ ورځ شي.

دزخم ننبه ديوې ښکلې خاطرې په بنسټ ولاړه کيسه ده چې په ښوونځي کې پېښېږي په کيسه کې جنګ رامينځ ته کېږي دوه ملګري زده کوونکي په ټولګي سره خفه کېږي لسګوه کلونه وروسته يوبل په يوه محفل کې ويني اودتندي دزخم په ننبه يوبل پېژني چې پای يې ډېرخوندوردی.

په زندان کې زېږېدلی ماشوم زموږ دهېواددزندانونو انځوردی اوپه زندان کې دماشومانوژوند ځرګندي چې دښوونې اوروزنې څخه بې برخې پاتې کېږي.

له وينې ترمينې داپه پوهنتون کې ديوه محصل کيسه ده چې يوې ټپي نجلۍ ته روغتون کې وينه ورکوي اوبيا په کيسه کې راځي چې له وينې څنګه مينه پيداکېږي.

زه نه غواړم نورپه هره کيسه خبرې وکړم ددې کيسولوستل اوربدونکوته پرېږدم چې قضاوت وکړي خدای دې وکړي چې دپښتوژبې زولۍ نوردشعرونوپه څېرله خوندورونثرونوهم ډکه شي په پای کې ښاغلي رحماني ته ددې نوې ټولګې مبارکي وايم اوپه دې ډګرکې يې دلابرياوپرمختګ هيله کوم.

قلم يې روان اوتانداوسه.

مجيب رحمن احساس

ننګرهارپوهنتون

ليليه دويم بلاک ، څلورمه خونه

۱۳۸۸-۱۲-٦

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library